

372 411

УКРАЇНСЬКИЙ ТЕАТР

Видання Книгарні Наукового Товариства ім. Шевченка.
Ч. 24/25.

ІВАН ФРАНКО.

УЧИТЕЛЬ.

Комедія в трьох діях.

Третє видання.

ЛЬВІВ.

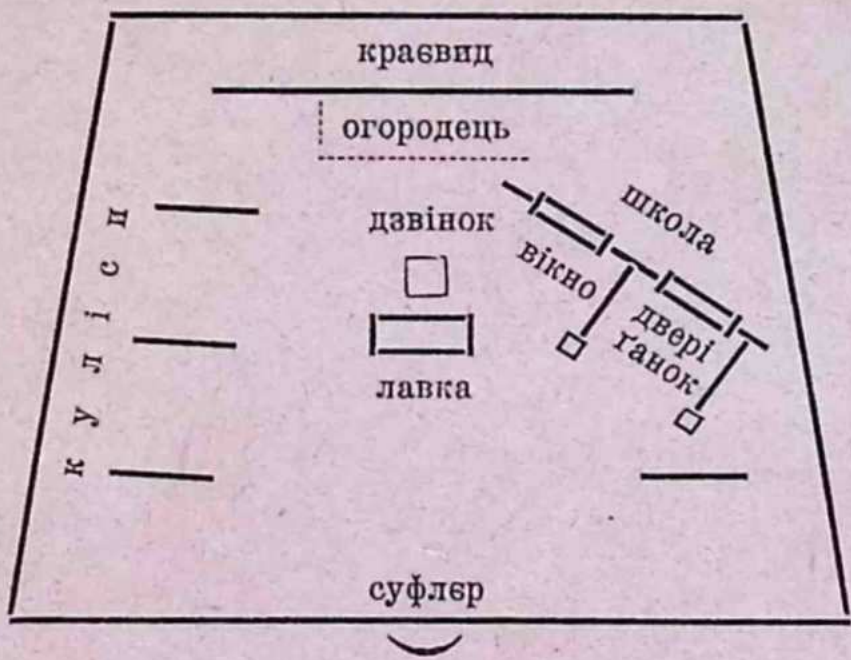
ДРУКАРНЯ НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМЕНИ ШЕВЧЕНКА.

1926.

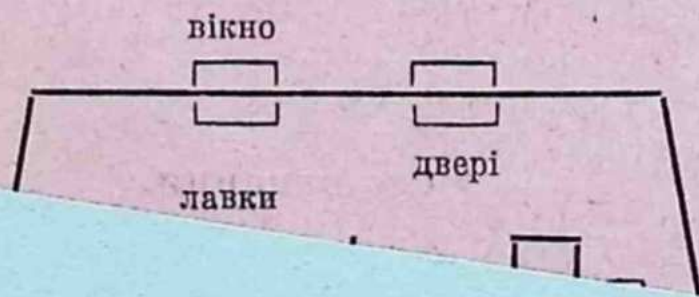
444. sp

Плян сцени і обстановка.

1 і 3 дія.

2 дія.

372411

УКРАЇНСЬКИЙ ТЕАТР

Видання Книгарні Наукового Товариства ім. Шевченка.

Ч. 24/25.

ІВАН ФРАНКО.

УЧИТЕЛЬ.

Комедія в трьох діях.

Третє видання.

ЛЬВІВ.

ДРУКАРНЯ НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМЕНИ ШЕВЧЕНКА.

1926.

891.79-2

ЛЬВІВСЬКИЙ
УНІВЕРСИТЕТ

Кабинет франкознавства
ЛДУ ім. І. Франко.

Либ. № 941.

372411

УЧБОВА
БІБЛІОТЕКА
ЛДУ
ім. Ів. Франка

БІБЛІОТЕКА
Інституту
франкознавства

Ф 1-8
7392

Др Иван Спанко.

Іван Франко народився 15 серпня 1856 р. в селі Нагуевичах дрогобицького повіту, а вмер у Львові 28 мая 1916 р. Великий ум, великий чоловік, з яким зв'язаний поступ українського народу в Галичині на полі культурнім і політичним. Історія його життя, се історія життя народу на протязі чотирьох десятиків літ.

Діяльність його багата і різнобічна. Був і ученим і письменником, бо писав поезії, оповідання, повісти і драми. Був дуже живим публіцистом, бо писав статті до різних щоденників, тижневиків, місячників, був і сам редактором та перекладчиком. Писав по українськи і іншими мовами. Порущував усякі життєві питання і промощував шлях справжній культурі і поступови. Поучував чужих про історію, культуру і буденне життя українського народу з усіми його бездонними терпіннями і кривдами.

Почав писати вже на шкільній лавці, а перший раз появилися його твори друком 1874 р.

Не тільки в найраніших літах своєї творчости, але й у пізніших багато уваги присвячував творам драматичним.

Надруковані оригінальні драми отсі: Украдене щастя, драма з сільського життя в 5 діях, 1894, II вид. 1901, III вид. 1909; Учитель, комедія в 3 діях, 1896, II вид. Київ 1911; Сон князя Святослава, драма-казка в 5 діях 1895; Кам'яна душа, драма в 1 дії, 1895; Будка ч. 27, драма в 1 дії, 1902; Майстер Чирняк, комедія в 1 відслоні 1902; Суд святого Николая, драматичний образок, 1920.

Крім цього надруковані прегарні переклади з чужих авторів на українську мову: Гордон Байрон: Каїн; з Джона Мільтона: Самсон борець; з Й. В. Гете: Фавст; з Лессінга, з Софокля.

Ненадруковані, ще досі в рукописах: Три князі на один престол, драма в 3 діях; Славою і Хрудош, драма в 5 діях; Рябина, комедія з народнього життя в 4 діях; Послідний крайцар, драм. образок. З перекладів, згідно перерібок ненадруковані переклади з Софокля, П. Кальдерона: Війт Заламейський; комічна опера Пенсіонарки в 2 діях, з Герондаса і Шекспіра.

Мабуть не один рукопис пропав при розгромі архива театру «Української Бесіди» у Львові у 1918 р.

ОСОБИ:

Омелян Ткач, учитель, літ 35, високий, худий, покашлює, з чорною бородою і окулярами.

Юлія, його сестра, панночка, літ 20.

Іван Хоростіль, учитель, здоровий, сильний парубок, літ 28.

Микита Сойка, вїйт, Бойко, літ 50, з короткими стриженими вусами, довгим волоссям, що спадає на плечі, в гуні повище колін, з шкіряною торбою через плечі і невідступною люлькою в зубах, котру курить і все спльовує.

Вольф Зільберглянц, високий, статний жид, літ 40, арендар, підприємець і лихвар.

Ілько Товкач,
Семко Загонистий, } Бойки, господарі.

Марина Пасічна, вдова, господиня.

Возний.

Жандарм.

Мужики, жінки, парубки, діти.

Діється в глухім гірськiм селі.

Між другою і третьою дією минають три роки.

ДІЯ І.

Подвірє перед школою. В глибині сцени школа під гонтами, з ганком. На серед сцени стовп з дзвінком у горі. На право огородець, засаджений яриною. Бокові куліси показують вид на гори зарослі лісами і на кавалок села над берегом річки.

ЯВА 1.

Юлія (голова легко вкрита хусточкою, в домовім чистенькім убранню поратється в городці, коплючи картофлю, а опісля рвучи фасолю), Омелян (стоїть під стовпом і довго дзвонить у дзвінок).

Омелян (перестав дзвонити і кашляє). У, тай утомився! Добре то кажуть: худа парафія, де ксьондз пробощ дзвонить. Таке й моє.

Юлія (з городця). Але як ти, Мілечку, міг так спуститися на сего війта? Я тобі зараз казала, що він тільки на словах такий щедрий. Бачиш, навіть нікого не прислав, щоби школу замести та дров нарубати.

Омелян. Ну, та щож я мав зробити? Аджеж за ковнір його не візьму та не присилую, щоби прислав.

Юлія. Алеж бо тобі належиться прислуга.

Омелян. Та що з того? Належиться, то певно, та їм, бачиш, не пильно діється.

Юлія. Алеж то так не можна плазом пускати. Ти до староства удайся. Аджеж вони нас так у зимі голодом заморять і заморозять.

Омелян. Та ти, Юлечко, не горячися. Якось то буде.

Юлія. Я тебе, Мілечку, не розумію. І де в тебе той спокій, ота холодність береться. Осьмий раз отсе тебе перенесли, як клубком з місця на місце кидають, а ти все нічого. Все своє „якось то буде“ тай „якось то буде“!

Омелян. Щож робити, сестричко? Вже коли чоловік на таке пішов, то треба терпіти. А якби я почав собі все до сердця брати, то давноб одурів.

Юлія. А я не можу! Як бачу кривду та неправду, то, здається, зі шкіриб вискочила. Все нутро в мені перевертається.

Омелян *(сміється)*. Ну, то треба тобі відси чим скорше втікати, небого. Вже я бачу, що тут нам такий горіх на зуби дали, що треба добрих вилиць, щоб його розкусити. Ади, кільки дзвоню тай дзвоню, і щоби тобі одна дитина до школи прийшла. Треба ще раз стрібувати *(дзвонить)*.

Юлія. Та покинь! І що тобі за неволя? Не йдуть діти, то як собі хочуть. Маєш виказ і всіх подай на кару — от тобі й усе.

Омелян. Ні, Юлечко, се не буде добре. Подавай на кару! Хиба се вчительське діло? Хиба я на те вчився і на те сюди прийшов? Я прийшов сюди вчити, просвічати людей, а не за здекуційника бути.

Юлія. Омельку, Омельку! Невже ти й доси, по осьмих переносинах, не вилічився зі свого ідеалізму? Просвічати людей! Се дуже добре, але як вони самі того не хочуть? І вїйт тобі виразно казав зараз по нашім приїзді, що: „Ви нас, пане, до школи не гніть“.

Омелян. Е, пяний був! Плів щось таке, що й купи не держалося.

Юлія. А проте його правда. Аджеж сам бачиш, за ті три дні, що ми тутка, крім вїйта ані одна жива душа до нас не заглянула. Якби не отсей городець і не те, що твій попередник у нім насадив та нам лишив, то нам би прийшлося із голоду гинути.

Омелян. Е, та чень то ялось зміниться. Все так зле не буде. Адже мій попередник п'ятнацять літ ось тут прожив, поки не вмер. І маєток по собі лишив.

Юлія. Не бійся, ти певно нічого по собі не лишиш! *(Бере кошик з картоплею і фасолею в одну, а мотіжку в другу руку і через перелаз виходить із городця)*.

ЯВА 2.

Ті самі і вїйт (в гуні повище колін, з борсуковою торбою через плечі, з люлькою в зубах, котру раз у раз пихкав. Говорить ліниво, звільна, мов неохітно, з довгими павзами).

Вїйт. Слава Сусу Христу!

Омелян. Слава на віки!

Вїйт *(підходить ближче, оглядає будинок шкільний, стукає чоботом о сходи ганку і сідає на них)*.

Юлія. Пане начальнику! Ви нам обіцяли когось до прислуги, а отсе вже третій день і нікого нема. Бійтеся Бога, як се може

бути? Та ж треба і дров урубати і замести і порядок у школі зробити.

Війт (*шкробається в голову*). Та я — казав. Ось Ількови Товкачеви казав.

Юлія. Ну і щож? Чому не прийшов?

Війт. Видко ся не хоче.

Юлія. Ба, алеж ми без прислуги не можемо бути. Се нам належиться.

Війт. Та належиться.

Юлія. Ну, то як же буде?

Війт. Або я знаю.

Юлія. Ну, та хтось мусить знати. Як ви накажете, то так мусить бути.

Війт. Та я його не всилую.

Юлія. То може хто инший схоче.

Війт. А, може й схоче. Зачекаємо, аж зголоситься.

Юлія (*нетерпеливо*). Е, вам чеканнє, а ми тим часом можемо з голоду і холоду згинути.

Війт. Е, чень так зараз не згинете.

Юлія (*з плачем*). Господи! Та се якась колода, не чоловік! Аж тут нам певно прийдеться пропасти! (*Хапав кошук і мотику і втікав до школи*).

ЯВА 3.

Війт (*довго, байдужно глядить на Омеляна, що все ще з виразом зтоми стоїть під стовпом, держачи шнур від дзвінка в руках*). То ваша жона?

Омелян. Ні, сестра.

Війт. Горячка! (*По хвилі*) А ви з жидів?

Омелян. Я? Та з яких жидів? Я такий Русин, як і ви, хлопський син.

Війт. А-во! бороду носите, як жид!

Омелян. Ну, що ви! Хиба тільки жиди бороди носять?

Війт. В нашім селі тільки жиди. Як зголите бороду, тогди вам повірю, що ви Русин.

Омелян. А то що знов? Що вам до моєї бороди? Ви би подивилися по селі! Дзвоню вже пів години, і ані одна дитина до школи не йде. Аджеж нині я маю розпочати школу.

Війт. Ви, паночку, не мучтеся. Хоч до вечера дзвоніть, а дитина вам жадна не прийде.

Омелян. А то чому?

Війт. Бо так. що не прийде. Ми до жида своїх дітей на науку посилати не будемо.

Омелян. Пане начальнику! Та що вам за жид до голови приплив? Ну, та коли вже так, то най буде по вашому. Зголю тоту нещасну бороду.

Війт. І добре зробите. І Товкач казав: Я, Богу дякувати господар; до жида usługувати не піду. Зголите бороду, то він прийде.

Омелян. Ну, а діти?

Війт. На що вам дітей?

Омелян. Та до науки.

Війт. А на що їм наука?

Омелян. На що наука? То я ще маю вам се вияснити? А на що школу в селі маєте?

Війт. Староство казало. Ми аж бунтувалися — ба не ми, а наші тати. Аж восько до нас приходило. Через тоту прокляту школу село на біду зійшло. Обдерли!

Омелян. Алеж не школа вас обдерла. Школа для вашого добра заведена, щоб ви між людьми люде були.

Війт. А хиба й без неї ми пси?

Омелян. Пси не пси, а темні. Хто не хоче, то вас ошукає, отуманить, одурить.

Війт. Овва! Ось ви такі вчені та просвічені, а гинете з голоду в селі і мусите чекати нашої ласки, темних Бойків! Ну, трібуйте і одурить нас! Га?

Омелян. Пане вйте, я не розумію, до чого має вести наша розмова. Ви знаєте, що я не з власної охоти сюди прийшов, а надала мене рада шкільна. Ви знаєте, що мій обовязок учити, а ваш обовязок зробити так, щоби діти ходили до школи.

Війт. Е, пане навчителю! Тоті всі обовязки, то там у вас у письмах та в паперах. А ми люде прості. Хочете з нами жити, то жийте так, як Бог приказав, як небіжчик навчитель жив.

Омелян. Ну, а як же він жив?

Війт. Та як жив? Робив собі в поли та в городі, воли та свині годував, писарством займався, а дітей наших до книжки не конопадив.

Омелян. Не конопадив!

Війт. А, ні! Котрі схотіли, то часом у неділю сходилися до школи. То він їм образки якісь показував, співанок їх учив співати.

Омелян. Та й тільки всеї науки було?

Війт. Та тільки.

Омелян. Ну, а пан інспектор хиба ніколи до вас не заїздив?

Війт. Та за тих 15 літ був може зо пять раз. Ой, ой, біди кілька було! Треба було аж із сусідного села школярів позичати.

Омелян. Що, що, що ви мовите? Школярів позичати?

Війт. Таже не як, а так! Позичали ми по 10 хлопців, домішали троха своїх, таких що хочь літери розпізнати вміли, тай так якось від пана шпектора обганялися.

Омелян. Господи! До нинішного дня я був би не повірив, щоби таке в нашім краю могло діятися. Ну і щож, ви гадаєте, що й далі так має бути?

Війт. Гадаю, що так.

Омелян. Що я буду собі господарювати, за вчительство гроші брати, а на показ для інспектора хлопців із другого села позичати?

Війт. А чомуж би-сте не мали так робити? Що вам за неволя наші діти мучити і від господарської роботи відривати?

Омелян. Алеж вийте, я мушу! Чи ви не розумієте, що значить обовязок? Я за дармо хліба їсти не хочу. А хочете мати такого вчителя, щоби по вашому робив, то зараз подавайте до ради шкільної, щоб вам иншого дала.

Війт. Е, стрібуємо ще з вами.

Омелян. І не зачинайте! Кажу вам крайне слово: як мені нині — ну, завтра, діти до школи не придуть, то всіх на кару подаю.

Війт. Та куди подасте?

Омелян. До староства.

Війт. А як?

Омелян. Як то як? На письмі.

Війт. А ваше письмо має ноги або крила, щоби до староства дійшло?

Омелян. Що се ви? Як то?

Війт. А так. Відси до староства пять миль возовою дорогою, а три милі верхами. А як я знаю, що ви хочете нам шкодити, то жадного вашого письма до почти не передам.

Омелян. Як то? Ви би сміли урядові письма — —

Війт. А чи я знаю, котре урядове, а котре ні? Жадного з села не пушу. Хиба бисте хотіли самі пішки нести, бо фіри не дістанете. А пішки йти відси і назад, то треба трьох річей: добрих ніг, добрих грудей і три дни часу. А як підете, то ми вас заскаржимо, що ви школи не пильнуєте, а до міста без потреби волочитеся. (Омелян, котрий підчас розмови з війтом увесь час неспо-

кійно кидається з місця на місце, нараз підбігав до стовпа і починав що сили дзвонити). А вам що, пане навчителю? Чого дзвоните?

Омелян (*задиханий*). Пане вийте! Або ідіть відси... або заріжте мене зараз!... Не можу слухати... Господи! Що се зо мною? За які гріхи ти мене вкинув у сесю западню? Як пророка Данила у львину яму! Та я одурію тут! Я зовсім... зовсім страчуся!...

Війт (*встав, підходить до Омеляна і плече його рукою по плечех*). Слухайте, пане навчителю! Ви так дуже не мечіться! А тее... знаєте що? Ліпше з нами по добру! Задретесь зо мною, з другим, з третім — і нічого не виграєте, бігме нічого. А так... послухайте моєї ради! Бороду оту жидівську зголіть! Не подоба вам з нею. Дітей нам не невольте! Нас карами ніякими не лоточте, то найліпше буде.

Омелян (*розлючений*). А я вам покажу, що по мойому буде! Не смієте мене неволити! Я не ваш слуга! Я мушу робити те, по що мене тут прислали. З голоду згину, а на своїм поставлю!

Війт (*виймає люльку, плює*). Га, трібуйте! (*звільна відходить*).

ЯВА 4.

Омелян. Юлія.

Омелян (*якийсь час ходить прудко по подвірю, взявшись обома руками за голову, відтак іде на ганок і стукає до дверей*). Юльцю, гей Юльцю!

Юлія (*виходить із сокирою в руках*). А чого тобі треба?

Омелян (*здивований*). А ти що?

Юлія. Та треба дров урубати. Хотіла розпалювати, та не найшла ані полінця дрібного. А пару грубших колод є.

Омелян (*бере від неї сокиру*). Та дай мені! Се не твоє діло дрова рубати.

Юлія (*не дає*). Е, що ти знаєш! Лиши! (*Омелян таки бере сокиру*). Ну, про мене. Я тобі принесу зараз одну колодку, та полупай, коли вже так наперся! (*Відходить і вертає з колодкою, котру Омелян зраз зачинає рубати*). Але ти мене чогось кликав, Мільку. Чого тобі треба?

Омелян (*перестав рубати*). Ага! маєш ще муку?

Юлія. Та маю.

Омелян. Спечи мені хліб. Мушу йти до міста.

Юлія. До міста? йти?

Омелян. Так. Знаєш, чим війт мене потішив? Скоро я йому сказав, що хочу подати до староства виказ дітей, котрі не ходять

до школи, він мені відповів, що жадного мого письма не подасть на пошту. Хиба, каже, самі собі занесете.

Юлія. Але я тебе не пушу, Мільку! Се далека дорога. Горами. Ще тебе пересядуть і вбють де в лісах.

Омелян. Не бійся! На таких, що пересідають, у мене є револьвер. А я сего стерпіти не можу. В клітку як воробець заперти себе не дам! *(Зачинає знов рубати).*

ЯВА 5.

Ті самі, Товкач і Загонистий.

Товкач. Слава Сусу Христу!

Юлія. Слава на віки! *(Мужики наближаються, познимавши капелюхи, з укуса глядять на Омеляна, відтак підходять до Юлії, що стоїть у ганку).*

Товкач. Чи то пан навчитель?

Юлія. Так.

Товкач. А ви його жінка?

Юлія. Ні, сестра.

Товкач *(гляди́ть на неї довшє)*. Сестра. Гм! Сестра.

Юлія. А чого вам треба?

Товкач. Та так. Ми до пана навчителя.

Юлія. Мільку, тут люде до тебе.

Омелян *(котрий досі рубав, перестав і обертається)*. Ви до мене?

Товкач. Рубайте! Рубайте! Ми зачекаємо. *(Оба сідають на ганку. Омелян рубав).*

Юлія. Ви тутешні господарі?

Товкач. А так.

Юлія. І не стид вам отак сидіти і дивитися, як ваш учитель сам дрова рубає?

Товкач. Щож, робота не стид.

Юлія. Дуже красно! Громада зобов'язалася дати вчителєви прислугу, а отсе вже три дні як ми сюди приїхали, і ніхто до нас ані не загляне! Ми могли би й погинути тут.

Товкач. Гм! А може то ваша річ була насамперед до нас заглянути?

Юлія. Так? Щобисте потім казали, що ходимо до вас жебрати! Знаємо ми вже таке!

Товкач. Ну, а як би хто й так сказав, то би вам корона з голови не злетіла. Може би й рацію мав. Адже не ми на ваш хліб прийшли, а ви на наш.

Юлія. Господи! Дай мені святу терпеливість з тими людьми, а то я готова одуріти! *(Вбігає до хати, лускаючи дверми).*

ЯВА 6.

Ті самі без Юлії. Омелян рубав.

Товкач. Горяча панна!

Загонистий. Та що! Молоде. Оговтаєся ще. Ну, та може би зачати з тим префесором говорити?

Товкач *(встав і кличе з ганку)*. Пане навчителю! Та буде того рубання! Ходіть сюда, щось вам маємо сказати!

Омелян *(затинав сокиру в колодку і підходить до них)*. Дай Боже час добрий! Ну, що там, господарі?

Товкач і Загонистий *(кланяються)*. Та дай Господи!

Товкач. Та ми тут до пана навчителя з антересом.

Омелян. Ого! А то з яким?

Товкач. Ну, говоріть куме Семку! То ваша справа.

Загонистий *(гестикуючи, розлізло)*. Та то, видите, така справа. Я держав Вовкових дві парі волів. Торік літом медвідь у полонині пару вбив. Друга пара о Спасі в Лютовисках пішла за пять-двацять. То на такі гроші мені Вовк на грунт сів. Тепер я хочу знов дві пари в нього взяти. А він жадає поруки. Я даю ось кума Товкача, а він каже: „То мало“. Каже: „Йдіть до нового навчителя. Як він за вас поручить, то добре“. Такий то наш антерес.

Омелян *(випрїщив на нього очи)*. Ану стрільте мені в лоб, чи хоч що небудь розумію! Що ви чоловіче говорите?

Загонистий. Таже по руськи тай по людськи до пана говорю, не як!

Омелян. Вовк, медвідь, дві парі волів, порука, і я тут якогось біса приплетений! Нічогісінько не розберу.

Загонистий. Та що тут розбирати? Кажу вам ще раз. Вовкових пара волів угибла, то я йому за се пять-двацять у довзі. Хочу взяти знов дві парі, бо без худоби чоловік як без очей. Ну, а Вовк каже конче, щоби й ви за мене поручили.

Омелян. Я! За вовка?

Загонистий. Та не за Вовка, а за мене. Вовк каже.

Омелян. Вовк каже? Та я вовкови маю за воли ручити?

Загонистий. Та не за воли, а за мене.

Омелян. Я за вас? А ви хто такий?

Загонистий. Та газда тутешній, Семко Загонистий зовуть.

Омелян. Та щож ви з вовками за інтереси маєте? Ловите вовків, чи що?

Загонистий. Та яких вовків, преч би ся казало!

Омелян. Ну, адже ось воли для вовка берете.

Загонистий. Та не для вовка, а від Вовка, нашого арендаря.

Товкач. То в нас, пане навчителю, жид такий є, Вовк називається.

Омелян. Агій на вас! А відкиж я се маю знати? Говорите: вовк, воли, медвідь, а я стою як туман. Так чоґож той Вовк хоче?

Загонистий. Та хоче, щоби ви поручили за мене.

Омелян. Я за вас? Алеж я вас не знаю! Перший раз вас бачу. То як я можу знати, хто ви і який ви?

Товкач. Ні, пане навчителю! На кума Семка можете спуститися. Я за них ручу.

Омелян. Ви ручите? А ви хто такий? Я вас також не знаю.

Товкач. Та я Ілько Товкач, ваш близький сусід.

Омелян. Ви Товкач? Може той самий, що мав мені порядок робити в школі?

Товкач *(радісно)*. А той, той!

Омелян. І маєте ви сумління? Війт вам каже, а ви ані ду-ду!

Товкач *(сміється)*. Е, пане навчителю! Що то говорити? Війт мені каже! Або то я війтів слуга? Як схочу, то буду робити, а ні, то війт мене не всилує. У нас по сусідськи. Які ви будете для нас, такі ми для вас. Зробіте ви нам вигоду, то ми вам і дві зробимо.

Омелян. Але я не хочу вашої вигоди. Дайте мені те, що мені належиться. А не схочете, то я буду шукати інших способів. Ну, скажіть по правді, чому ви доси не приходили?

Товкач *(шкробається в голову)*. Та чому не приходив? Так випало, що не приходив. Не було коли.

Омелян. Ні, неправду говорите. Я вас часто видав, як ви сиділи на подвір'ю або над рікою. Ну, признайтеся: війт вам не казав?

Товкач *(живо)*. Війт? Ні! Ховай Боже!

Омелян. Ну, то хтось інший?

Товкач *(шкробається в голову)*. А не скажете нікому? Ну, то вам скажу. Вовк не казав. *(Конфідентно)* Бо треба вам знати, пане навчителю, що Вовк у нас у селі найстарша особа. Чи то війт, чи палямар, чи хто будь, усі його слухають. О, бо то сила! Він що хоче, то зробить. Кажуть, що він три хованці має.

Омелян. І він отсе післав вас до мене?

Загонистий. А-я, так.

Омелян. Щоб я за вас поруку йому дав?

Загонистий. За мене, пане навчителю.

Омелян. Гм! То диво! Що се може значити?

Товкач. Не знаємо.

Омелян. Аджеж я ані вас не знаю, ані його. У мене маєтку нема, то щож моя порука варта? І інтересу вашого зовсім не розумію. То щож се все за комедія?

Товкач. Або я знаю? Знаю тільки, що нам виразно сказав: „Ідіть до нового навчителя! Як він з вами разом дасть свою поруку, то я вам бички дам“.

Омелян. Не розумію, хоч мене застрільте.

Загонистий. Так щож, не хочете мене поратувати? Аджеж без худоби мені загибіль!

Омелян. Чоловіче добрий! Мені борше між вами загибіль буде. Як же я вас поратую?

Товкач. Пане навчителю! То не по сусідськи! Не відмовляйте нам тої просьби. Вовк мудра голова. Вже як йому вашої поруки треба, то видно, що треба. А як нам сего відмовите, то не буде вам життя в селі.

Омелян. Люде! Ну, нате, зїджте мене живцем, але не жадайте від мене чогось такого, чого я зовсім не розумію. Хто знає, може то якесь циганство? Вовк, воли, медвідь, порука... Тьфу! Знаєте що? Підіть ви до Вовка і кажіть йому, най сам прийде до мене. Може я з ним якось ліпше розмовлюся.

Загонистий. Е, знов ходи! Знов лазь! Ще хто знає, чи Вовк схоче до вас прийти?

Омелян. Ну, то я инакше нічого для вас не можу зробити. На сліпо в ваші інтереси влазити не думаю.

Товкач. Та ні, куме! Їх правда. Ходімо до Вовка. Не бійтеся, він прийде! В ласці Божій, пане навчителю! *(Відходять)*.

ЯВА 7.

Омелян знов береться рубати. Юлія в вікні.

Юлія. Пішли вже ті люде?

Омелян. Пішли.

Юлія. Та чого хотіли?

Омелян. А дідько їх знає, чого! Слухав їх, слухав і нічого не розумів. Вовк, воли, медвідь, пять-двацять, порука — а гій на вас! Одно тільки я зрозумів, що тут у селі є жид Вольф —

усему селу голова, і що той Вольф скаже, то всі й роблять. Знаєш, один із тих людей, то той Товкач, що мав нам услугувати.

Юлія. І спокійнісенько дивився, як ти дрова рубаєш.

Омельян. Предобродушно признався мені, що се той самий Вовк чи Вольф не казав йому йти до нас. А тепер той Вовк післав їх, щоб я йому ручив за якісь воли чи бики чи за медведя, чи за що — сам не знаю.

Юлія. Ну, то пропадемо ми тут. Уже як жид на нас розставляє свої сіти, то пропадемо. Краще втікаймо завчасу!

Омельян. Ну, втікаймо! Хто знає, чи є чого втікати? Може сеи Вовк не такий страшний. Я післав тих людей до нього, щоб йому переказали, що я хочу з ним самим розмовитися.

Юлія. Он мабуть він іде! А якже завертає до нас. Чи вийти й мені до розмови?

Омельян. Ні, Юлечко. Дай спокій! Моглабись попсувати.

Юлія. Як гадаєш. Ну, то подай мені тих патиків, що ти на-рубав. Буду розпалювати. Вже далі полудне, а ми й не снідали. (Омельян подав їй у вікно оберемок полін, вона цезав в хаті).

ЯВА 8.

Омельян, Вольф.

Вольф (зупиняється на серед подвіря).

Омельян (підходить до нього і глядить питаючими очима). З ким маю — — ?

Вольф (поважно). Маєте честь говорити з Вольфом Зільберглянцом, тутешнім арендарем і підприємцем. Я не є простий жид. Я з ружне панство інтерес проваджу і всюди мені честь дають.

Омельян. Я вам, пане Вольф, чести не уймаю. Може позволите близше, ось тут на ганок, у холод. Прошу сідайте! (Вольф входить на ганок і сідав на лавці). Я чув, що ви тут у селі маєте великий вплив.

Вольф. Ну, щож. Люде мене знають — вірять мені. Я їм вигоду роблю, то й вони мене слухають.

Омельян. Даруйте, пане Вольф, що я казав вас просити до себе. Ви тут прислали до мене людей. Щось вони мені плели таке — за воли, за медведі, за поруку, що я ані дрібки не зрозумів. Може будете ласкаві вяснити, о що ходить?

Вольф. Видно, що ви ще не знаєте наших інтересів. Ну, добре. То так було. Той чоловік, Семко Загонистий, — так собі, пяничка! — держав мої дві пари биків.

Інв. № 944 372 411

Омельян. Як то держав?

Вольф. Та так держав. Я купив малі, річняки, а він узяв на вигодовок. Мав вигодувати, по трьох роках ми мали їх продати і зиском поділитися.

Омельян. Ага! Ну, щож далі?

Вольф. Ну, торік пара пропала. Каже: медвідь побив. Може й побив, то мене не обходить.

Омельян. Вас не обходить?

Вольф. Ні. Угода така: що пропаде, то його.

Омельян. То ніби: ваш тільки зиск, а страта тільки його.

Вольф. Так, так, так! Ну, слухайтеж! Другу пару ми продали за п'ять-двацять.

Омельян. За 25 ринських пару волів?

Вольф. Ну, так! За 125.

Омельян. Ага, за 125! Так же й говоріть.

Вольф. Ну, то й тамта пара була би стількож варта. То я собі 62 срібла з тої пари стягнув, а 62 заінтабулював на його ґрунті.

Омельян. А багато в нього ґрунту?

Вольф. Та де там багато! Всего з десять моргів буде, тай то по горах. Корчі, ялівці. Ну, а тепер він приходить до мене, щоб я знову дав йому дві пари бичків.

Омельян. Знову на такий самий вигодовок?

Вольф. Так, так.

Омельян. Тепер розумію! А ви не хочете йому повірити?

Вольф. Таки ні.

Омельян. Не маєте певности.

Вольф. Не маю.

Омельян. Жадаєте поруки.

Вольф. Жадаю.

Омельян. Ну, пане Вольф. Тепер я міг би без дальшої розмови взяти вас за отсей ваш атласовий ковнір і викинути за ворота, але на перший раз сего не зроблю, а тільки кажу вам словами: геть мені відси! І не смійте мені тут показуватися!

Вольф *(зривається)*. Що, що, що? Ти до мене смієш так говорити?

Омельян. Такому тикай, як єсь сам, а не мені, розумієш? Марш мені звідси!

Вольф. Коли мені не хочеся! Овва, що мені за пан! Кікімун!

Омельян *(хапає за сокиру)*. Жиде, не доводи мене до стеклости! Вступися, бо нежитте твоє і моє! *(Вольф тремтить і звільна, в задгузь цофається, паде зі сходів і опісля бігцем утікає зі сцени)*.

Вольф (за сценою). Чекай, чекай! Ти розбійник! Ти опришок
Я тебе навчу!

ЯВА 9.

Омельян (з сокирою), зі школи вибігає Юлія, з протилежного боку входить Хоростіль (з клунком на плечех, у полотнянім плащі і брилі, через плечі перевішена ботанічна пухка).

Юлія. Омельку! Що се ти? Де жид? (Побачивши Хоростіля, радісно) Ах! чи бачиш, що за гість до нас?

Омельян. Господи! Та се Іван! (біжить проти нього, обнимаються і цілуються, відтак Хоростіль входить на ганок і горячо цілує руку Юлії).

Хоростіль. Здорові були! Та поздоровляю на новій посаді!

Омельян і Юлія. Спасибі! Спасибі!

Хоростіль. Я, як бачите, ще по своїй природничій екскурсії волочуся. Тільки випадком у одного знайомого довідався, що вас із Лепехова взяли і перенесли сюди. І так зрадів, довідавшись!

Юлія (віддувши губки). Було чого радіти! Видно, що дуже вам наше сусідство в Лепехові навкучило.

Хоростіль. Ай панно Юліє! Які ви недобрі! Зараз он куди підхапете. Я зрадів того, що мені через отсе село дорога лежала до моєї Кременівки. Але коли погадав, що ми вже з вами не сусіди, що від Кременівки до вас цілих десять миль, то аж заплакав, бігме заплакав.

Омельян. Міг би ти, брате, ще й над нашою долею заплакати. Знаєш, я думаю, що нам тут прийдеся пропасти. Зовсім дике село і дикі люде.

Хоростіль. Чув я дещо про них, тай загалом шляючися що вакацій по горах знаю троха сей нарід. І дуже вас жалую. Не такого тут треба чоловіка, як ти, Омельку, от що я тобі скажу.

Юлія. А я гадала, що ми з вами вже й не побачимось. Так нас раптовно перенесли, не було навіть коли розвідатися, де ви обертаєтесь. Я тільки пару слів написала і в переїзді через ваше село лишила у тої баби, що школи пильнує.

Хоростіль. Які ви добрі! Значить, ви тямили про мене! Ну, та се ви хиба не знаючи мене могли думати, що ніколи не побачимось.

Юлія. Ай, Господи! Та що се я! Гість з дороги прийшов, брат ще доси без снідання — знаєте, у нас таке, що нема кому й дров раз урубати! Сам пан учитель мусів рубати. Але я зараз! (Біжить у двері, зараз вертає). Ага, а може схочете тут на ганку сніданне пити?

Омелян. Щож, се можна.

Юлія. Ну, то ходи, винеси столик! Сідайте, пане Іване! (Омелян і Юлія виносять столик і пару крісел, Юлія накривав столик скатертю, приносить філіжанки і наливає каву). Прошу! Тільки за булки вибачайте! Не напекли.

Хоростіль. Певно цигани лопату вкрали?

Юлія. То то є, що вкрали! Та прошу брати хліба! І масла! Се ще наше лепехівське.

Хоростіль. Ну, а ви пані? Та сідайте й ви з нами!

Юлія (наливав ї собі). А ви думали, що як? Не бійтеся, я та кож парою не жию. (Сідав коло брата, проти Хоростіля, всі пють каву, хвиля мовчанки).

Хоростіль. Ну, а тепер розкажи мені братчику, що се у тебе за історія була з жидом? Власне вхіджу на твоє подвірє, а проти мене жид мов із праці летить, ледво хлипає зі страху. А ти за ним із сокирою!

Юлія. З сокирою! Омелько з сокирою! Господи, се мабуть кінець світа буде.

Омелян. Не можете собі представити, що тут за відносини. Яб і в сні такого не прибаг. Адже подумай собі — —

ЯВА 10.

Ті самі, ввійт, Товкач, Загонистий.

Війт (звільна, але рітучо наближається і став перед самим ганком у грізній поставі). Пане навчителю, а то що такого?

Омелян. Яке що?

Війт. Як ви сміли образити нашого арендаря і радного громадського?

Омелян. То той Вовк у вас радний у громаді?

Війт (кінчить). І презуса місцевої ради шкільної?

Омелян. То він мій начальник? Бігме, я не знав! Я гадав, що він простий собі вовк.

Війт. Але я вас питаю, пане заволоко, як ви смієте ображати такого чоловіка? Чи вас на те сюди прислали?

Омелян (встав звільна, силується бути спокійним). Пане начальнику! Тут на тім обійстю я господар і ображати себе не позволю. А коли ваш пан вовк чує себе ображеним, то най мене подає до суду і най скаже, за що я його образив. А ви до того не маєте права мішатися.

Війт. Я не маю права? Зараз побачимо, чи маю право? А будьте ласкаві, скажіть мені, що се тут за гість у вас?

Омелян. То моя річ, а не ваша. Не бійтеся, я знаю приписи мельдункові. Як буде час, то вам його замельдую, а поки ні, то не маєте права мене самі питати.

Війт *(здержує свою лютість)*. Чи так? Ну, зараз ми то будемо бачити. *(Відводить Товкача на бік і шепче щось йому до уха)*.

Загонистий *(входить на ганок)*. То так, пане! Такі ви добрі! Так мене хочете поратувати?

Омелян. Алеж чоловіче Божий! Жид вас хоче зі шкіри обдерти, оциганити, а я маю ще своєю порукою мішатися в тоту погану справу? Аджеж тут видима річ, що жид хоче мене в лапку зловити, щоби мати мене в руках.

Загонистий. Але я через вас пропаду без худоби! То вам се нічого, га? Небіжчик пан навчитіль ручив за нас, а ви не хочете! *(Тимчасом війт і Товкач входять також на ганок. Юлія неспокійна встав від столика і став при дверях. Хоростіль сидить спокійно, роблячи цигаро)*.

Війт *(став перед Хоростілем)*. Ви, пане, хто такий?

Хоростіль *(спокійно)*. Називаюся Іван Хоростіль.

Війт. Хоростіль! Хоростіль! Хоростіль може встати, коли з начальником говорить.

Хоростіль. Хоростіль встає тільки перед такими, що того гідні.

Війт *(флегматично)*. Куме Ільку! А підійдіть но до того пана, щоби знав морес!

Товкач *(наближається до Хоростіля)*.

Хоростіль *(відтручує його)*. Геть від мене!

Війт. Так? А будьте ласкаві сказати нам, хто ви такий?

Хоростіль. Коли мені не хочеться.

Війт. Так? То власти громадській так відповідаєте?

Хоростіль. Не власти, а напасникам, що мене без підстави чіпаються.

Омелян. Пане начальнику, знайте, що я вам сего плазом не пущу! Не маєте права мого гостя в моїм домі напастувати.

Війт. Вже я буду бачити, чи маю право, чи ні. Але вам на-самперед покажу, чи ви маєте право приймати у себе бунтівника, сициліста та шпіга московського.

Юлія. Ой Господи! От тобі й на!

Хоростіль. Не бійтеся, пані! Будьте спокійні і смійтеся з сеї дурної бесіди!

Війт *(кричить)*. Я вам покажу, чия тут дурна бесіда! Покажи мені пас! Маєш пас?

Хоростіль *(показує йому фігу)*.

Війт. Так ти без паса? А! добре! Люди вяжіть його!

Омелян (*заслонює його*). Пане начальнику! Чи ви вдуріли? Що се ви робите?

Загонистий (*відпихав його*). На бік! Ми з вами тепер не так поговоримо!

Хоростіль (*сидить і курить*). Омельку, успокійся! Хочете паса, пане начальнику? Я вам зараз покажу. (*Схапується живо і заступає вихід ганку*). Омельку, стань у дверях! (*Видобував з ботанічної пушки величезного вузса*). Ось вам мій пас!

Війт (*цофавється переляканий, люде теж*). Ой Господи! Чарівник!

Товкач. Гадина! Матінко, яка страшенна!

Загонистий. Пек, пек! Осина їй. (*Ховається за Товкача*).

Хоростіль (*наближається з вузсем до війта*). Хочете? Хочете? Придивіться! (*Війт цофавється аж до дверей, у котрих стоять Омелян і Юлія*). Знаєте тепер, хто я?

Війт. Ой паночку! Змилуйтесь! Дамо вам спокій, не губіть нас!

Хоростіль. Дасьте мені спокій? Хиба я вас боюся? Ви мене питаєте, чи я вам дам спокій? Хочете, я тільки раз свисну, то будете таких пасів мати повну хату, комору й обору.

Війт. Ой Господи! Панчику любий! Що хочете дамо вам, тільки нам того не робіть!

Хоростіль. Ні, я вас мушу навчити розуму, як з людьми обходитися! Вас і отих ваших чесних сусідів.

Товкач і Загонистий. Ой, ой, ой! (*Всі три вискакують із ганку в бік і тікають*).

ЯВА 11.

Омелян, Юлія, Хоростіль.

Хоростіль (*сміється*). Ха, ха, ха! А то драпцює! Пане начальнику, гов!

Омелян. Іване, бійся Бога! Що ти наробив!

Хоростіль. Нічогісінько! Ані гадки не май!

Омелян. Алеж він зараз скличе всю громаду, і тебе тут палками вбють як чарівника.

Хоростіль. Не бійся! І не покажуться.

Омелян. Може би самі не посміли, але жид їх підбунтує.

Хоростіль. Та не лякайся ти за мене. Аджеж я не дурний на них чекати. Я й так спішуся, то й зараз собі піду. Дороги по тих горах я знаю добре, ніхто мене не догонить. А як би до тебе чіпалися, то навіть не признавайся, що мене знаєш. Скажи, що перший раз мене бачив.

Юлія. То ви хотілиб уже йти від нас?

Хоростіль. Га, що робити! І рад би лишитися, та годі. Обов'язок.

Омелян. Слухай, Іване! Адже тобі дорога через Турку.

Хоростіль. Так.

Омелян. То можна через тебе передати деякі письма на пошту?

Хоростіль. І овшім.

Омелян. Адже знаєш? Як я сказав вйтови, що подам на кару тих, чиї діти до школи не ходять, то він відповів мені спокійнісенько: „А я жадного вашого письма на пошту не передам“.

Хоростіль. Вали на нього скаргу! Родичів подавай на кару! Не даруй ані крихітки! Покажи їм свою енергію. Ставляться вони до тебе, постався й ти до них! Як вони змякнуть, тоді і ти можеш.

Юлія. Добре вам так говорити! Ви, здоровий, сильний, а брат що проти вас? хрущ.

Омелян. Так слухай же, брате! Зажди ще тут хвильку. Я зараз усе приладжу. Спис дітей у мене вже готовий. А решту я за мінуточку...

Хоростіль. Добре, добре. *(Омелян відходить у школу).*

ЯВА 12.

Юлія, Хоростіль.

Юлія. Ну, тай відважний ви чоловік! Знаєте, як вас оті Бойки обступили, я гадала, що так і кинуться на вас, задусять...

Хоростіль. Ну, се не така легка річ мене задушити.

Юлія. Не можете собі представити, як я боялася за вас і за брата. Знаєте, я вже так надумала: як скоро вони схочуть котрому з вас що злого зробити — хоплю за сокиру і валю першого ліпшого по голові,

Хоростіль. Ну, тай рішучіж ви, панно Юліє!

Юлія. А мій бідний брат хорий, безсильний, згрижений... Знаєте, він часами кровю плює, тільки таїться з тим від мене.

Хоростіль. Не для нього учительський хліб! Не для нього се місце.

Юлія. Знаєте, я не раз боюся, щоби з ним щось злого не зробилося. Аджеж отсе осьмий раз його переносять. І якби за які небудь непорядки або провини! Та де там! Учитель він прекрасний, усюди похвальні свідоцтва мав, люде були з нього вдоволені. Так щож, усе винаходять у нього щось „політичне“! В однім місці вйтові шахрайства відкрив, у другім з сільськими лихварями задерся, в третім читальню заложив, у четвертім касу

позичкову до порядку допровадив — отсе й були його гріхи. І все найшлися темні духи, що за такі речі його вигризли з села.

Хоростіль. Думаю, що й тут він не подовжить. Самі бачите, що тут темні духи сидять як у Бога за дверми. Тут їх цілі стада, цілі легіони. Ой, не Омелька тут потрібно!

Юлія. От такому сильному та енергічному та дотепному як ви — —

Хоростіль. Ах, і не говоріть мені! І мені се вчительство давно вже вухами ллється! Та правду кажучи, я давноб його покинув — адже у мене по батькови є свій ґрунт і хата — господарство таке, що можна жити. А при тім, знаєте, я з третього року прав пішов на вчительство. Тоді мені параграфи вухами ллялися; думалось, що відітхну після них у чистій атмосфері педагогії та праці, пожиточної для загалу. А нині стидно й признатися, а іноді по просту тужу за параграфами, за університетом. Та дві річи держали мене доси.

Юлія. А то які?

Хоростіль. Одна — людська біда. Став чоловік тим учителем і зараз як та верба мусів пустити корінне. Сей приходить за порадою, і другий і десятий. Тому напиши, сему розповідж, з тамтим піди до пана, з иншим до війта, а то й до староства і до уряду податкового і до лікаря. І як раз чоловік у все те втягнеться, то потому й вилізти годі.

Юлія. Се справді таке діло, що затягає чоловіка в себе, немов вир у ріці. Я не вам пара — що я можу і що я знаю! А як живеш отак у селі і познайомишся з жінками та дівчатами, то ні відси ні відти стілько набереться ріжного діла, що аж голова тріщить. Тут шити вчиш, там варити вчиш, тут у слабости допоможеш, там хоч словом потішиш або з власної мізерії чим небудь поратуєш... І бідуєш отак рік або два в селі, мов на терню, а виїзджаючи плачеш мов би рідню прощала.

Хоростіль. Ну, а друга причина, що мене доси держала при вчительстві, тепер уже мабуть не буде держати.

Юлія. Ов, а се що за причина?

Хоростіль. Ваше сусідство. Як учитель я міг бувати у вас, говорити з вами...

Юлія. Се моглиб і не бувши вчителем.

Хоростіль. Я знаю, що ви і ваш брат не малиб нічого проти того, але инші! Але власти!

Юлія. А я й не знала, що вам наше сусідство таку пакість чинило, приковувало вас до вчительської тачки.

Хоростіль. Не говоріть сего, панно Юліє! Але коли я довідався, що вас перенесено... Ех, та що буду про се говорити? Хиба ви не знаєте, як я вас люблю?

Юлія. Пане Хоростіль! Я вас просила не говорити більше про се! Я вам казала, що і я вас... що після брата ви для мене найсимпатичніший чоловік...

Хоростіль. І чомуж би вам у таким разі не вислухати мене? Чомуб не бути вам моєю? Я покинув би вчительство, пішов би на університет... Я скінчив би ті права, став би адвокатом, а потім осів би у себе на селі, на ґрунті, і провадив би хлопські справи, воював би з хлопською кривдою.

Юлія. Се дуже гарні думки, і я не знаю, чомуб вам їх і без мене не виконати.

Хоростіль. Бачите, бракує мені когось, хтоб мене піддержав, додав мені духа. Чоловік трохи лінивий. Вас мені бракує, панно Юліє. Як прийду до дому, як погляну в свої чотири пусті кути, то так мені відразу, мов би хто крила обскуб. Так і пропадають усі мої наміри...

Юлія. Дуже мені вас жаль, пане Хоростіль, але вірте мені... не вжеж ви думаєте, що я моглаб чим небудь допомогти вам?

Хоростіль. Ах, пані! Сам ваш вид, сам ваш голос додає мені енергії, смілости й відваги. Отак собі подумати, щоб така розумна, енергічна, щира людина була моєю товаришкою в життю — Господи! Та в мені аж дух захопує на саму думку про таке щастє.

Юлія. Ей, пане! Поетизуєте занадто. Творите собі в фантазії чудові образи, любите ті образи, впиваєтеся ними, а потому, коли маєте при собі живу людину з її хибами, приходить розчарованне, приходить розлад між ідеалом і дійсністю — і гбтове нещастє. Вірте мені! Я дуже добре знаю сама себе і свої хиби. Що я? Проста, мало освічена дівчина. І чим я зможу бути для вас?... Ах, пане, як би ви знали... *(Плаче)*.

Хоростіль *(бере її за руку)*. Що ви, панно Юліє? Що вам?

Юлія *(не віднимаючи руки)*. Як би ви знали, яким жалем наповняють мене ваші горячі слова! Як рвуть мою душу, показуючи, як мало я придатна на те, щоб бути вам такою дружиною, якої вам хочеться, якої вам треба і якої ви справді варті!

Хоростіль. Ну, пані! Се вже, їй Богу, в вашого боку пересадна скромність. Не бійтеся, я не такий ідеаліст, за якого ви мене вважаєте.

Юлія. А коли ви не такий ідеаліст, то як же се ви не можете на хвилину ввійти в моє положення? Аджеж бачите самі, у мене брат бідний, безпомічний, слабовитий... без моєї помочи йому зовсім пропадати. Правда, гріх би я мала кажучи, що він хоче мене спиняти при собі. Противно. Та всеж таки подумайте, він одинока людина близька мені на світі. Для нього мені й праця не страшна і нужда й горе і турботи. Виходячи за муж прийдеться покинути його. Боюсь подумати, що з ним тоді буде. Ну, а коли й за мужем щастя не знайду, коли сумління що хвиля буде мені шептати, що я поступила легкокомисно — ні, сама думка про таке життя моглаб мене вбити!

Хоростіль. А я думав усе таки, що пані за той рік нашого сусідовання по трохи пізнали мене... що про легкокомисне рішення з вашого боку не може бути й мови.

Юлія. Щож, пізнала! Та самі бачите, що мала рацію, не можучи доси рішитися. Хибаж ви самі перед хвилею не призналися, що вам брак ініціативи, що ви трохи ліниві? Правда, ви скажете тепер, що вам бракує піддержки, але потому можете сказати: жінка мені заваджає... Як не одно, то друге.

Хоростіль. Алеж ви остро судите, пані!

Юлія. Та скажіть, чи не маю рації?

Хоростіль *(понуривши голову)*. Так значить, нема для мене ніякої надії?

Юлія *(зриває цвіт фасолі і б'є його по голові)*. От тобі й лицар! Зараз голову понурив і починає трагічним тоном! *(Передразнюючи гробовий тон)* Нема для вас надії! Ідіть у монастир! *(Весело)*. Слушайте, пане Хоростіль, що я вам скажу. Здобудьтєся на енергію! Кидайте вчительство, їдьте до Львова, кінчіть університет, а потім — —

Хоростіль *(випростуваній)*. Потім — —

Юлія. Ну, що потім? Потім робіть адвокатські чи які там екзамени, реалізуйте свої ідеали —

Хоростіль. А ви?

Юлія. Я? Щож я? Я на університет з вами не піду.

Хоростіль. Але будете ждати на мене?

Юлія. Здається, не втікаю нікуди.

Хоростіль. Але можна до вас потім зголоситися?

Юлія. До нас зголошуйтеся що вакацій, ми гостям усе будемо раді.

Хоростіль. Ех, пані, не хочете мене розуміти...

Юлія. Ех, пане, занадто далеко ви своїм розумом забігаєте. Буде з вас і того, що доси сказала. Он брат іде.

ЯВА 13.

Ті самі і Омелян.

Омелян (*з запечатаною ковертою в руці*). Отсе, друже мій, даси на пошту. То виказ дітей. А зі скаргою, на вїйта, знаєш, я роздумав. Бог з ним! Не буду задиратися. Хто знає, чи така скарга мені самому і більше не пошкодила.

Хоростіль. Га, як собі міркуєш. А знаєш, я там у Турці знайомий де з ким із урядників. Можна їм про твою біду розповісти?

Омелян. О, се инше діло! Розповідж! Коли такий один урядник, хоч би дрібний, нашому вїйтови до чола натуркає, то се зовсім инакше має значіннє, як моя скарга.

Хоростіль (*сховавши письмо*). Ну, а тепер, друже мій, бувай здоров!

Омелян (*цілується з ним*). Дуже жаль, що не можеш у нас довше лишитися... А не забудь за письмо!

Хоростіль (*стискає руку Юлії*). І ви пані будьте здорові! Чого вам більше бажати? Щоб ваша рішучість і енергія не покидали вас ніколи!

Юлія. А напишіть нам, як вам живеся. Нам тут у тій пустині кожде слово зпоза тих гір буде за малину.

Омелян. А кудиж думаєш іти?

Хоростіль. Отсюди твоїм огородом, та через потік та стежкою просто у верх. То ніхто в селі й не побачить, куди я пішов. Ну, здорово оставайтесь! (*Бере плащ і пушку на себе, бриль на голову і кланяючися виходить. Юлія, сперта на санок, глядить довго за ним*).

Заслона спадає.

ДІЯ II.

Шкільна саля. Лавки, таблиця, стіл, крісло, на столі гльобус, на стінах мапи і малюнки звірів та риб. У куті в глибині сцени ніч. Три вікна і двері повідчиняні.

ЯВА 1.

Пасічна, потім Юлія.

Пасічна (замітає школу плачучи і час від часу втирає сльози).

Юлія (з шиттем входить). Ой Господи! Що тут пороху! Яка тут задуха! А ви, жіночко, чого плачете?

Пасічна (неохітно). Та так, зі своєї біди плачу.

Юлія. Щож вам за біда?

Пасічна. Ет, що то pomoже говорити!

Юлія. А хіба що зашкодить? Ану скажіть!

Пасічна (втираючи сльози). Та бачите! Вигнали мене нині, ніби то на шельварок, тай казали сюди йти.

Юлія. А вам хіба не належалося йти на шельварок?

Пасічна. Та чому би ні? Належалося. Аджеж Богу дякувати газдівство, хоч невеличке, а є.

Юлія. Ну, то може тратите собі пильну роботу?

Пасічна. Та ні! Яка там у нас тепер пильна робота? Вівсик у горах ще не достиг, то нема що жати.

Юлія. Ну, то може діти дрібні маєте, та мусіли їх самих лишити?

Пасічна. Е, ні! Діти у мене вже, Богу дякувати, підхопилися. Найстарша дочка вже за мужем, а наймолодший хлопець воли пасе.

Юлія. Ну, то якаж вам біда, що так гірко плачете?

Пасічна. Та не знаю, панечко, як вам і сказати. Сидно мені дуже.

Юлія. Та чого вам сидно?

Пасічна. Ну, тадже я газдиня, з роду віку в такім не була.

Юлія. В яким такім? Хати не замітали?

Пасічна. Е, я не про теє.

Юлія. Води не носили?

Пасічна. Ні, панечко! Роботи мені не стидно. А ось того стидно, що тепер усе село на сміх мене підійме.

Юлія. На сміх? А то за що?

Пасічна. Скажуть: жидівська помивачка.

Юлія. Жидівська?

Пасічна. Аджеж ви — не против вас кажучи — жиди?

Юлія. Що се ви? Хто вам се сказав?

Пасічна. Ну, та вїйт сказав. І Вовк потвердив.

Юлія. Та смійтеся з того, жінко! Ми з братом такіж Русини і християне, як і ви.

Пасічна. То се ваш брат, пан навчитіль ніби? А то казали, що ви з ним на віру жиєте.

Юлія. Господи! І чого ті люди на нас завзялися? Ще далі розголосять, що ми вам холеру або яку иншу хоробу до села принесли. А ви бідні аж розплакалися!

Пасічна. Ну, та як же не плакати? Вигнали мене ніби на шельварок, а потому кажуть: „Ну, Марино, доси ти була порядна газдиня, а від нині будеш у нас за жидівську помивачку. Маємо в школі нового навчителя — жида бородатого, що жиє на віру з якоюсь панею, а тебе громада визначила, щоби ти їм услугоувала“. Як я се вчула, то мало не зомліла, а далі як не кинуся вїйтови в ноги, як не зачну голосити та плакати, та благати, щоби не робив з мене публіки... Та де там, навіть слухати не хотів. Мусиш іти тай мусиш! І скажітеж самі, як я не мала плакати?

Юлія (*зворушена сханується з крісла*). Ні! Сего так не можна пустити! Не досить, що нас на всі боки кривдять, ще оббріхують! (*Кличе в вікно*) Мільку, гей Мільку! А ходи лишень сюди!

ЯВА 2.

Ті самі і Омелян.

Омелян (*кладе паличку і капелюх на столі*). Добрий день, сестричко! Але то я чудесно пройшовся! Яке тут повітре! Яка вода! Чудо тай годі! Я ледво оперся покусі, щоб не скупатися.

Юлія. А які тут люде! Навіть думкою не прибагнеш.

Омелян. Ну, що? Знов якась нова пакість?

Юлія. Таже ось жінка прийшла рано до услуги. Води принесла, попрятала, почистила дещо, тай пішла ось тут школу замести. Входжу сюди, а вона плаче.

Пасічна (*втираючи очи*). Таже так, паночку. В гіркий череп єм дурна плакала.

Омелян. Та чого?

Юлія. Війт і жид наговорили їй, що ти жид і що ми обоє на віру жиємо. Ну, чи чував хто таке?

Омелян. Та війт мені вже вчора говорив, що я жид. От темнота.

Юлія. Ні, Омельку. То не темнота, то підлота. Ти того не повинен дарувати. А головно, тут жидівська справа.

Пасічна. Ой певно, панечко, що жидівська. Жид у нас цілим селом трясє. Адже мого небіжчика, хто вігнав до гробу, як не він? Адже газда був на все село, мав свого досить, ще й другому міг дати, не то, щоби позичати мусів. Ні, підліз вражий жид, візьміть тай візьміт гроші в позику, пятьсот срібла, чи що! Купуйте воли, випасайте — і ваш зиск буде і мій. Не хотів небіжчик, не хотів, далі підкусила сотона. Купив щось пять пар бичків, пігнав на полонину на пашу. Не минуло й місяця, прибігає пастух з полонини: ого, нема наших бичків! Якись Венгерці всі пять пар украли. Ой бідонькож наша! Зібрався мій газда, пішов на Венгри, ходив щось дві неділі, ще своїх три пятки стратив, тай вернув з порожними руками. Прийшла осінь. Жид натискає: верніть мені гроші! Мусіли ми пів ґрунту продати на ті гроші. Як мій старий йому з кровавими сльозами ті гроші віддав, як вернув до дому, як став гризтися та банувати та головою о стіну бити, то ще таки в осени розболівся, а по Різді й Богу душу віддав. А в селі люди й доси голосно говорять, що ті венгерські злодії з Вовком у спілці.

Омелян. Господи! Що тут діється! І не вже нема ніякого способу, щоб тим безправностям кінець зробити?

Юлія. Ти, Омельку, мусиш до них узятися! Аджеж се остання річ! І за що вони на мене нечесть кидають? Коли ти своє даруєш, то я свого не дарую. Пішки піду у Турку, а завдам їх до суду.

Пасічна. Га! А ми мусимо все терпіти. І ніхто за нами на світочку Божім не уймєся. Ну, та розбалакалась я! Пора мені до дому. Як би вам ще чого треба, то кликніть через пліт, я ось тут, друга хата від вас, Марина Пасічна.

Юлія. Добре, добре. Ну, а не стидно вам уже?

Пасічна. Ой Господи! Та чого стидатися? Коли ви хрещеної віри, та ще до того свої люди, руські, то я й овшім. Послужу вам, чомуж би ні! Ну, бувайте здоровенькі!

Юлія. Дай вам Боже здоровля. А так над вечір, як не будете мати що ліпшого робити, то навідайтеся до нас. Побесідуємо.

Пасічна. Та добре, добре! В ласці Божій! (*Кланяється і відходить*).

ЯВА 3.

Юлія, Омелян.

Юлія. Ні, Омельку! Ти не повинен їм сего плазом пустити.

Омелян (*ходить по школі*). Добре, добре.

Юлія. Як тебе ображують і кривдять, то про мене, можеш їм дарувати, коли тобі се любо. Але моєї зневаги ти не смієш їм дарувати! Чуєш, не смієш;

Омелян. Добре, добре.

Юлія (*хапає його за плечі і зупиняє, говорить гнівно, а кінчить плачем*). Дерево ти, а не чоловік! добре, добре! А я певна, що ти про щось інше думаєш! Навіть не слухаєш, що я говорю!

Омелян. Правда твоя! Я думав власне про тебе.

Юлія (*плачучи*). Як би ти про мене думав, то инакше дбав би о мою честь, (*хлипає*) о мою добру славу!

Омелян. Слухай, Юлечко! Я чим раз сильніше переконуюся, що тобі тут годі жити.

Юлія. Яж се від першої хвили казала.

Омелян. Що ти не привикла ані до тих сторін, ані до тих людей.

Юлія. І ніколи не привикну. І не дай Господи привикати!

Омелян. Що побут твій тут є тільки мукою для тебе —

Юлія. І пекла не треба!

Омелян. І для мене.

Юлія. І для тебе? Так? Значить, тобі обридла моя присутність?

Омелян. От жіноча льогіка! Ні, сестричко, я зовсім сего не хотів сказати. Аджеж сама знаєш, що я без тебе не дав би собі ради. Але тут я за тебе мушу більше турбуватися, більше гризтися, ніж за себе. Без тебе я був би свобіднійший з сими людьми.

Юлія. О, певно! Дав би собі кілля на голові тесати.

Омелян. Не знаю вже, що я би зробив, але те знаю, що твій побут ось тут тяжить як камінь на моїм сумлінню. І за яку кару тобі тут мучитися? Свій вік молодий закопувати у тих горах?

Юлія (*бере його обома руками за плечі і глядить йому в очи*). Слухай, Омельку, що се ти говориш?

Омелян. Правду говорю. Аджеж ти молода, здорова, тобі життя всміхається... Можеш вийти замуж...

Юлія (*прудко*). Мовчи, мовчи! І не говори мені про се!

Омелян. Ні, Юлечко! Мушу говорити! Гріх би мені був, як би я із егоїзму, для власної вигоди та став на перешкоді твому щастю. Адже я знаю, що Хоростіль тебе любить і що ти його любиш і тільки задля мене не хочеш іти за него замож.

Юлія. Омельку! Коли мене хоч крихточку любиш, не згадуй мені про се ніколи! Чуєш? А то я тебе покину. І за Хоростіля замож не піду. В манастир піду.

Омелян. Ні, сестричко! Се ти зовсім не мудро робиш. А я тобі раджу і навіть прошу тебе: не зважай на мене! Іди за поривом свого серця!

Юлія. Але моє серце власне каже мені бути при тобі.

Омелян. Ні. Юлечко, не дури сама себе! Серця не одуриш. Воно тягне тебе туди, де йому мило, а тут тебе держить тільки пересадне почуття обовязку. І коли не послухаєш голосу серця — вір мені, сестричко, що й мені не поможеш і своє життя занестиш.

Юлія. А я тобі кажу крайне слово: не смій мені про се говорити, бо я й слухати тебе не хочу, і за Хоростіля ані за нікого иншого не піду і тебе не покину і тут буду і не дам тебе кривдити і мусить по мойому бути, тай годі! (*Цілує його*).

ЯВА 4.

Ті самі, вїт і Вольф.

Вїт. Слава Сусу Христу. А красно, красно! Зараз видно, як брат із сестрою любляться.

Омелян. А вам, яке діло до того?

Вїт. Та ніяке. Нам і овшім. Але може пан шпектір буде мав о тім якесь слово сказати. Вже ми йому напишемо.

Омелян. І що ви йому напишете? Не бійтеся, пан інспектор знає, що се моя сестра. Я ні перед ким з сим не криюся і нічого не маю стидатися. Але ви скажіть мені, пане вїте, відки ви смієте розпускати про мене і про мою сестру якісь небилиці.

Вїт. Які небилиці?

Омелян. Що я жид, що ми на віру жиємо...

Вїт. Були вже такі, що нам доповіли.

Омелян. Затямтеж собі, хто вам того доповів, бо я вас ще нині до суду подам.

Вїт. Подавайте, я не боюся.

Омелян. Дуже добре. Я також не боюся. А пан суддя в Турці також знає добре і мене і мою сестру.

Війт. Може там дехто і мене знає. А втім так нагло ви того до суду не подасте. А подасте тоді, коли мені схочеся.

Омелян. Пане вийте, памятайте, що ось тут при свідках говорите! З такими річами не жартуйте.

Вольф. Я навіть не чув, що вони говорили. (*Торгав вийта — тихо*) Дайте спокій!

Війт. А ми прийшли до пана навчителя з антересом.

Омелян. З яким?

Війт. А от перший антерес: як називався той ваш знайомий, що тут учора був?

Омелян. Знайомий? Хиба я казав, що він мій знайомий? Я його вчора перший раз бачив.

Війт. А оджеж ви казали, що то ваш гість.

Омелян. Ну, так. Іде подорожний, проситься до мене відпочити, то я його і вважаю за гостя.

Війт. Так? То ви навіть не знаєте, як він називався?

Омелян. Я його не питав. А він вам на ваше питання сам сказав своє імя.

Війт. Коли бо я забув.

Омелян. Я також.

Війт. То шкода. Ну, але чень ми то якось дійдемо. А другий наш антерес із тими дітваками. Ми нині скликали громаду. Ніхто ані руш не хоче посилати дітей до школи.

Омелян. То значить, що ви оба їм відрадили. Робіть, як знаєте. Я вже вчора через того подорожного подав виказ до староства до Турки.

Війт. Так! А бодай же вас!... Ба та щож нам тепер робити?

Омелян. Моя рада така: пришліть на разі хоч кільканацяттеро, щоб я міг школу розпочати.

Війт. А ми би инакше сказали. Таже ми знаємо, як то в світі йде. Ви також хочете жити. То ми вам від одної дитини по пять шісток та по чвертці збіжа дамо, а ви її зо спису вимажіть.

Омелян. Що? Ви на такі способи беретеся? Пане вийте, шаную вас яко власть громадську, а тоб я вас зараз за такі слова за двері викинув.

Війт (*кланяється*). Та ви, пане навчителю, не гнівайтесь. В нас така була встанова за небіжчика. То ми гадаємо, що й ви того будете держатися.

Омелян. І в думці собі того не покладайте. Хиба мене отут на місці вбете, або з села виженете, а ні, то школа мусить бути

і діти мусять ходити, так як приписано. Чужих звичаїв ані установ я ані знати не хочу.

Війт. Га, коли так, то добре. Най вам буде й так. Хочете з нами задиратися, то ми вам також заграємо. Вже ми вам тут пришлемо дівчаків.

Омелян. Се найліпше зробите.

Війт. Ходімо, пане Вовк!

Вольф. Пане навчителю! Я ще словечко хотів вам сказати. Будьте ласкаві, покажіть мені свої зуби.

Омелян. Що? що? що?

Вольф. Нічого, нічого! Я тільки хотів побачити, чи моцні маєте зуби, чи потрафите мене згризти?

Омелян. Вас?

Вольф. А так. Я громадський чоловік! Хто з громадою задирається, той зо мною має діло. Я за громаду постою, а хто хоче громаді докучити, той мусить насамперед мене згризти. Але в вас, пане навчителю, слабі зуби, о! слабі зуби! Поломаються. *(Відходить)*.

Війт. Бувайте здорові! А не трудіться дзвонити. Я зараз сам задзвоню. *(Виходить — по хвилі за сценою чути голос шкільного дзвінка)*.

ЯВА 5.

Юлія, Омелян.

Омелян *(радісно)*. А що, Юлечко? Бачиш? Мої дикі Бойки починають по трохи укоськуватися.

Юлія. Зовсім того не бачу.

Омелян. Як то ні? Аджеж обіцяв дітей прислати до школи.

Юлія. Боюся, що вони якусь нову пакість видумали. Не даром оба з жидом прийшли.

Омелян. Ну, жид — предсідатель місцевої ради шкільної.

Юлія. А ти хиба не бачив, як війт лукаво всміхався, говорячи, що пришле дівчаків?

Омелян. Не бачив. Та байдуже мені його усміхи. Нехай тільки дітей присилає.

Юлія. Добре, добре! Рада й я побачити тих дітей. Ах, здається, ось і вони! *(За сценою чути гуркіт кроків, голосні розмови та сміхи. Вкінці до школи входить кільканацять парубків з дрючками, лубяними звитками, мазницями та дошками під пахами)*.

ЯВА 6.

Юлія, Омелян, парубки.

Парубки *(гуртом)*. Слава Сусу.

Омелян. Слава на віки.

1. парубок *(став перед ним)*. Ми тут до школи прийшли.

Омелян. А так, тут школа.

2. парубок *(показує дрючок)*. Ось мій оловець.

3. парубок *(показує луб)*. Ось мій папір.

4. парубок *(показує дошку)*. Ось моя книжка.

Омелян *(став перед ними)*. А се що знов таке? Напад? Розбій?

Чи жарт собі з мене робите?

Парубки. Нас тати до школи прислали.

Омелян. Ідіть і скажіть своїм татам, най собі з таких жарти строять, як вони самі, а не з мене.

1. парубок. Скажіть їм се самі, а ми до школи прийшли.

Вчіть нас! *(Сідають у лавки)*.

Омелян. Геть відси! Виносіться!

Парубки. Овва! То ви такий учитель?

Омелян. Юлечко, іди геть відси. І я піду і замкну школу.

Я їм покажу, як зо мною жартувати.

Парубки *(заступають йому дорогу)*. Ні, ми вас не пустимо. Мусите нас учити! Хиба ми не дітваки?

Омелян. Геть від мене! *(Парубки шарпаються з ним, один хопив за полу сурдута і роздер. Омелян розлючений виймає револьвер)*. Геть! Бо першому з вас у лоб стрілю!

Парубки. Ой братчики! Пістолет! *(Тікають хто дверима хто вікнами)*.

ЯВА 7.

Юлія, Омелян.

Юлія. От тобі й школа! От тобі школярі! Ну, чи бачив хто таку публіку? Адже се по просту розбій.

Омелян. Се жидівська справка, бачу те добре! Але на таких річах він може карк скрутити. Я їм сего не подарую!

ЯВА 8.

Ті самі, жандарм *(входить)*.

Жандарм. Добрий день панству!

Омелян. Доброго здоровля пану!

Жандарм. Чи пан учитель?

Омелян. Так. Маю честь представитися. Новий учитель тутешній Омелян Ткач. А се моя сестра.

Жандарм. Омелян Ткач... Ткач... Ткач... (*Придивляється йому*). З одним Ткачем я колись ходив до школи в Дрогобичі у Василіян...

Омелян (*придивляється жандармови*). А! Паславський! Стефане! Невже се ти? (*Цілуються*). Ну, не надіявся тут у тій пустини найти колишнього приятеля! Та скажи, де ти, що з тобою?

Жандарм. Та бачиш, при жандармах служу. Та ось недавно мене тут до Борині за постенфірера надали. А щож у тебе чувати?

Омелян. Та бачиш, учительюю. Гірке моє вчительованне. Знаєш, як то латинська приповідка каже: *Quem di odere, paedagogum fecere*. Чи можеш подумати: отсе вже осьмі мої переносини сюди! А тут сама патока!

Жандарм. Та скажи мені, що се тут у тебе? Іду дорогою, і бачу якісь парубки вікнами вискакують зі школи, з дрючками! Я аж перелякався, думав, що розбій який...

Омелян. Таже й справді не далеко від того було! (*Показує роздертий сурдут*). Ади, братіку! Аджеж кинулися на мене. Тільки як побачили револьвер, то тоді повтікали.

Жандарм. Алеж чого вони хотіли?

Омелян. Представ собі, тутешні люде ані руш не хочуть дітей до школи посилати. Школа вже щось двацять літ у селі, а вони її гірше бояться, як лихого. Чудеса мені розповідають про давнього вчителя, що для інспектора на показ із сусідних сіл хлопців позичав.

Жандарм. Чув і я дещо троха про сі практики.

Омелян. Ну, знаєш. Я чоловік простий, на таких штуках не розуміюся. Зачав жадати, щоби сповнювали свій обовязок, а вони ані руш. Та ще люде може би й не упиралися, але я підозріваю, що їх тут хтось бунтує.

Жандарм. Думаєш? А хтож би такий?

Омелян. Тут жид є, вони його Вовком називають...

Жандарм. Ага, ага! Як то він називається? (*Заглядає до книжечки*). Зільберглянц! О, се звісна фігура на всі гори! Я тут власне з ним нині маю невеличке діло. Так ти думаєш — — ?

Омелян. Я думаю, що се все його справки. Йому добре з тим, що нарід темний. Представ собі, визискує тих бідних Бойків в найбезстиднійший спосіб і ще видає себе за їх добродія.

Жандарм. Се ти певно про ту худобу говориш, що на вигодовок дає.

Омелян. Я тільки вчора дізнався про сю штуку. Вухам своїм вірити не хотів. І ще яке диво. Присилає до мене чоловіка, котрий хоче у него взяти дві пари бичків на вигодовок, і каже, щоб я йому за того чоловіка ручив. Очевидно лапку на мене заставляє, втягає мене у свої лихварські справки, щоб опісля мати мене в руках.

Жандарм. Ну, і ти пристав?

Омелян. Пристав? Та я його мало за ковнір не викинув. І за те на мене лютий. Зараз по селі вість пішла, що я жид, що з сестрою на віру жию, чорт зна які дурниці! А нині оба з війтом сюди приходили і хотіли мене підкупити, щоб я вичеркував зі спису дітей обов'язаних до школи. Я й на те не пристав, і ось вони мені наслали до школи парубків, тай ще в додатку мабуть підпоєних.

Юлія. Знаєте, пане, ми тут тільки четвертий день, але стільки гризоти зазнали, що й на рік би вистарчило. А після сего, що тепер сталося, то я вже не знаю, що діяти. Адже вони нас убють, підпалять...

Жандарм. Не бійтеся, пані! Чень то так зле не буде. Коби ми тільки дізналися, котрі то парубки були.

Омелян. Не знаю ані одного з них — перший раз їх бачив.

Жандарм. Я ще також недавно тут, мало кого знаю. Ну, але чень ми то якось помаленьку дійдемо. Вже ви будьте спокійні... *(За сценою чути гомін селян і стук кроків на ганку).* Ого! Йдуть сюди! От се добре! Зараз усе в'ясниться. Тихо! *(Бере шапку і карабін і ховається в лавку).*

ЯВА 9.

Ті самі, війт, Вольф, Товкач, Загонистий і ще кілька селян з палицями входять до школи.

Селяне. Що? Стріляти до наших дітей? А то по якому?

Вольф. Ні, того не можна дарувати! Адже він у саму голову мірив.

Війт. Пане навчителю! То ви так свій обов'язок сповняєте? Так дітей учите?

Омелян. Пане начальнику! При людях вам кажу, в кепські жарту собі зі мною заходите!

Війт. То я з вами жартую? Чекай! Щоб ти бачив, що я не жартую! Гей люди, звяжіть його і заведіть до арешту громад-

ського! Завтра його як розбійника відставимо під вартою до Турки. *(Люде зближаються до Омеляна).*

Жандарм *(встає)*. Зараз! Помалу!

Всі *(в переляку)*. Ой Господи! Шандар! *(Задні кидаються тікати).*

Жандарм *(грізно)*. Стійте всі! Ані з місця! Хто там у сінях? Ага, Федько Зазуля! *(Записує)*. А ви як зоветеся?

Селянин. Та пане шандар! Я нічого... Я прецінь...

Жандарм. Як зоветеся?

Селянин. Та Грицько Зазуля.

Жандарм *(пише, до третього)*. А ви?

Селянин. Та я Микола Гуркало.

Жандарм. Чекайте! Я вам загуркаю! *(Пише)*. А ви Товкач, вас знаю! Ви Загонистий — також знайомі.

Загонистий. Та я пана шандаря у Турку возив.

Жандарм. Добре, добре, але то вам нічого не допоможе. *(Пише)*. А ви також тут, пане війте? Та й ще як командант тому нападови?

Війт. Та, пане шандар, то не є жаден напад. Та ось пан навчитіль... Ну, хто таке прибаг — пістолетом дітиськам грозити.

Жандарм. То ви будете мені також байки розповідати? О, пане війте, кепсько буде з нами! Ви гадаєте, що я не бачив, які то дітиська були? А хто пустив обмову про пана вчителя і його сестру?

Війт. Та яку обмову? Я про ніяку обмову не знаю.

Юлія. Так? То таку коротку память маєте? О, але я вам не подарую.

Жандарм. Най пані будуть спокійні. Вже я се візьму в свої руки. Війте, абисьте знали, що я ще нині подаю на вас рапорт до пана старости.

Війт *(шкробається в голову)*. Га, щож робити? Як лепорт то лепорт. Але я тут нічого не винен.

Жандарм. Так? А хтож винен?

Війт. Сам пан навчитіль винні. Від самого першого дня з громадою задираються, не по сусідськи собі поступають. Нині громада зібралася — ну, що урадили, то й зробилося.

Юлія. Чуєш, Мільку, чуєш? Не досить що тебе кривдять, що тобі грозять, що тобі пакости роблять, ще й на тебе всю вину звалюють!

Омелян. Ну, скажіть, як се я з громадою задираюся? Що дітей кажу до школи посилати?

Війт. А во сусідам ось не хотіли прислуги зробити, поруки дати.

Омелян. То се моя провина, що я не пішов у лапку, поставлену мені от сим паном Вовком?

Вольф. Яку лапку? Що за лапку? Чого пан від мене хочуть?

Жандарм. А, і ви тут, пане Вольф? Вольф... як то вам? *(заглядає у книжечку)* Ага, Зільберглянц! Так собі у куточку скромненько стали, що я вас і не запримітив. Ну, що чувати?

Вольф. Гаразд, Богу дякувати.

Жандарм. Гаразд? Ну, дійсно! А що ви тут порабляєте?

Вольф. Я? У школі? Ни, яко презус місцевої ради шкільної — —

Жандарм. Ага, правда! Ви у нас просвітитель! Го, го, пан Вольф! Велика риба! Ну, пане Вольф, подайте мені руку!

Вольф *(подає руку)*. А güт Jur!

Жандарм *(одною рукою стискає його руку, а другою виймає з торби кайдани і закладає йому на руку)*.

Вольф *(шарпає руку)*. Ай вай! Що пан роблять?

Жандарм. Нічого, нічого! Я так тільки. А покажіть но ще другу руку!

Вольф. Як то? Що то? Я нічого не винен. За що мені пан такий стид роблять? Я на пана скаргу подам!

Жандарм *(строго)*. Руку сюда! *(Заковує його)*. Вмієте читати? Погляньте на сей папір! *(Показує папір)*. Знаєте, що се?

Вольф. Ай вай мір! Болить! Болить! Дуже мене пан стиснули! Нічого я не знаю! Нічого не розумію! Ай вай!

Жандарм. Ну, ну, тихо будьте! Ша! Я ще з вами маю слово поговорити.

Вольф. Ай вай мір! Я не чую жадного слова! Болить!

Жандарм *(виймає нотатку)*. Чуєте, чи ні, що маєте бути тихо? Слухайте і відповідайте на мої питання! Знаєте ви Онишка Козуба?

Вольф. Ай вай мір! Онишка? Козуба? Якого Козуба? Що то за Козуб такий?

Жандарм *(строго)*. Відповідайте на моє питання! Знаєте Онишка Козуба чи ні?

Вольф. Ні, ні, ні! Ніякого Козуба не знаю. Ані Онишка, ані Прокопа, ані Олекси.

Жандарм *(заглядає в папір)*. А Йоська Шпіцкопфа?

Вольф. Йоська? Шпіцкопфа? Гм... Ні, не знаю.

Жандарм. А Мендля Дуфта?

Вольф. Що то значить? По що мене пан питають про якихось людей, котрих я не знаю?

Жандарм. Не знаєте? Ані Микити Туманюка, ані Гершка Люкса?

Вольф. Пан з ними бачилися? Пан їх питали?

Жандарм. Війте! Пішліть по присяжного і по свідків. Мусимо зараз зробити докладну ревізію у пана Вольфа.

Вольф. Ай вай мір! Ревізію! Ревізію? Ай вай!

Війт. Та присяжний ось тут близько, по дорозі, а за свідків ось сусіди можуть бути.

Вольф. По що ревізія? За що ревізія?

Жандарм. Оті всі люди, що я вас про них питаю, творили шайку злодіїв. Тепер нам удалося їх усіх прилапати, а вони всі згідно кажуть, що ви їх голова, що вони вам служили і все крадене добро у вас складало.

Вольф. Ай вай мір! Пане шандар, то неправда! То брехня! Af mane Munes, брехня!

Жандарм. То дуже легко може бути. Але в такому разі по що вам боятися ревізії?

Вольф. Ні, але по що вам мучитися? Щобим так добрий рік мав, що нічого не знайдете!

Жандарм. І то може бути. Дуже може бути, що ті злодюги на вас невинно набрехали, так само, як ви на пана вчителя і його сестру. Але мій обов'язок — зробити у вас ревізію.

Вольф. Ну, щож, я не буду противитися, але кленуся вам, що я нічого не винен!

Жандарм. То зараз покажесь. Ходімо!

Вольф. Пане шандар! Я не можу йти! Ай вай, як болить! Адить, аж руки попухли! Ви не маєте права так мене мучити!

Жандарм. Та що вам за мука? Що троха бранзолети за тісні?

Вольф. Ні, я не піду! Хоч мене вбийте, а не піду, поки хоч троха не попустите!

Жандарм. Фе, пане Вольф! Стидайтеся! Ізза такої дрібниці такий вереск підіймати! Ну, нехай уже буде по вашому! *(Звільнює троха наручники)*. Ну, досить? Лекше вам? Підете тепер?

Вольф *(плаксиво)*. Ай вай! Що маю робити, коли Бог на мене таке цудо зіслав. Ох, десь тут був мій капелюх! *(Крутиться по школі. Коли жандарм на хвилю відвернувся, він зривав один наручник із руки і вискакує крізь вікно)*.

Війт. Го, го! Наш Вовк тільки хвостом махнув!

Жандарм. Утік! *(Біжить до вікна з карабіном)*. Ага, скочив за за вугло! Гей, люде! За ним! На коні, а за ним! Не дайте йому в ліс ускочити!

Люди. Е, до ліса далеко! Ми його духом догонимо! *(Вибігають)*.

Жандарм *(до Омеляна)*. Ну, се гарно! Знаєте, вже половина слідства так як би зроблена.

Омелян. Як то?

Жандарм. Се мій спосіб. Я попустив йому навмисно. Аджеж невинний чоловік не буде отак вікном скакати. А коло пана Вовка, видко, дуже неладно, коли аж на таке зважився. Втекти він не втече, а отсей його скок, то вже половина признання.

Омелян. А видите, пане вйіте, що то за чоловік той ваш порадник, той презус ради шкільної. І не стид вам, не ганьба такому чоловікови коритися?

Вйіт. Ба, пане навчителю, коли його всі боялися!

Жандарм. Боялися? А то чого?

Вйіт. А хто знає чого? Казали, що в него очи недобрі. На що погляне в недобру годину, те мусить звестися ні на що: худібка вгине, хата згорить, збіже град вибе. А інші ще инакше говорили. *(За сценою крик: Га, га! Спіймали! Ведуть! Га, га! Сюди, сюди!)*

Жандарм. Ну, спіймали нашого арештанта! Ходімо на ревізію! Прощавайте, пані! Здорові будьте, пане вчителю!

Омелян. Бувайте здорові! Та спасибі вам за все добре!

Жандарм. Нема за що! Се наш обовязок, наша служба! Ану, пане вйіте! До роботи! *(Оба з вйітом виходять, Омелян обнимає Юлію)*.

Заслона спадає.

ДІЯ ІІІ.

Декорація та сама, що в першій дії. Рано.

ЯВА І.

Товкач і Загонистий носять лавки зі школи і уставляють на подвір'ю.

Омелян *(дав порядок)*. Ось тут! Ось тут! Присуньте ближше! Се вже остатня?

Товкач. Та вже.

Омелян. От бачите! Робота невелика, а все таки для екзамену ліпше буде.

Загонистий. Ну, та певно. Там і для дітей задуха, а ще як старші посходяться.

Омелян. Ще тільки таблицю винесіть.

Товкач. Я зараз, *(іде в школу і по хвилі несе таблицю)*. Тільки, де ми її поставимо?

Омелян. А ось на стовпі кілок, а там на верха я прибав двома гвіздками ремінець. Тут її повісимо.

Товкач. А й справді, тут добре буде! *(Вішав таблицю)*. А ви куме біжіть по столик!

Омелян. Колиб тільки нам дождж нашого екзамену не попував. Щось Магура ніби хмуриться.

Загонистий. Е, ні! Буде гарно. Адить пара в гору йде. Підбересь. *(Іде в школу)*.

Омелян. А як гадаєте, багато господарів прийде на екзамен?

Товкач *(радісно)*. Е, пане навчителю! Я гадаю, що ціле село прийде! Всі, з ким тільки здиблешся, ні про що більше не говорять, як тільки про екзамен.

Омелян. Як так? Чому?

Товкач. Ну, бійтеся Бога! Аджеж у нас уже звиш 20 літ школа. Зразу нас били та мучили, щоб ми школу закладали. Добре. Ми заложили. Тоді нас обдерли до сорочки на будову. Добре, ми збудували. Тоді показалося раптом, що для нашої школи нема вчителя і вона три роки стояла пусто. А врешті

надали вчителя, той жив у нас 15 літ і нічого не вчив. Сам жи-
дови вислугувався, на людей скарги писав, а прийшлося що до
чого, як бувало пан шпектор на візитацію приїде, то з сусідного
села хлопців позичав. А такого екзамену, як ви отсе нині робите,
ми ще з роду не видали.

Омелян. Ну, та екзамен нічого такого великого не є. Не те
головне, що на екзамені, а те, що за весь рік діти вчаться. *(Тим
часом Загонистий вийшов зі столиком і ставить його близь стовпа на
подвірю, прислухуючися розмові).*

Загонистий. Ні, пане навчителю! Ви вже нічого не кажіть.
Три роки ви в нашім селі вчите, і ми, хоч темні та неписьменні,
а не бійтеся, також дещо розуміємо і добре видимо, що ви робите
і як ви робите. Ми добре бачимо, кілько наші діти за ті два
роки скористали.

Омелян. Я дуже рад, що ви се бачите. То прецінь мій обо-
в'язок, щоби діти зі школи туманами не виходили.

Товкач. Е, ба! Обов'язок! А чому ж не кождий професор
розуміє той обов'язок так як ви?

Омелян. Не моя річ судити інших, любі мої. Я так розумію,
і досить мені.

Товкач. Знаєте пане навчителю, що нам ще й доси стидно,
коли собі пригадаємо, як ми вас приймили. Господи, як нас було
засліпило!

Омелян. Ну, що вже про те згадувати! Дав Бог, минулося!

Загонистий. Ой, не було би то так швидко минулося, як би
нам Вовка не були з села взяли.

Омелян. І не знаєте, де він?

Товкач. Та кажуть, що в криміналі сидить.

Загонистий. А інші кажуть, що щось троха сидів, а потому
викрутився.

Товкач. Е, говоріть куме! Викрутився! Та як би викрутився,
то би вернув у село.

Загонистий. Та його жінка щось таке бомкала. „Мій Вольцьо
— каже — не в криміналі. Най Бог боронить! Він у Бориславі,
якийсь там інтерес має“.

Омелян. Ну, коли так, то певно незадовго будемо мати тоту
радість, що його знов у себе побачимо.

Товкач. Е, чень Бог дасть, що йому там десь і без нас го-
лову скрутить.

Омелян. Але розкажіть мені докладно, як се сталося, що ви до інспектора ходили?

Загонистий. Та по prostu. Оногди були ми в Турці — я, кум ось тай вїйт. Вїйт пішов до староства. Вертає тай каже: чуєте, сусіди, пан шпектор із Дрогобича приїхав, є тут. А мені немов щось блисло в голові. Ей — кажу — кумове! Ходімо до него! Чого? — питають. — Як то — кажу — чого? Адже три роки, як нам надали нового вчителя, а ще у нас ані разу не були. Отсе в четвер у нас екзамен, — запросімо й пана шпектора, най приїде подивитися та послухати.

Товкач. А ми не довго радивши взяли тай пішли.

Омелян. І щож? Як вас приймив?

Товкач. Та що, ховай Боже! Ладно. Говорив так по людськи, делікатно.

Омелян. О, він дуже делікатний!

Загонистий. Розпитував про вас, як живете, як з громадою поводитесь, як учите?

Товкач. Чи ми контенті вами? Розумієся, ми один навперед другого вас вихвалювали.

Загонистий. Видно було по нім, що йому се дуже подобалося. Все потакував, аж нам слова піддавав.

Товкач. Дуже чемний та людяний пан! — Конечно — каже — приїду до вас на екзамен. Аби там не знати що, то приїду.

Омелян. Га, дай Боже. Про мене може приїзджати і кожного дня.

ЯВА 2.

Ті самі і Юлія виходить зі школи, з платком на голові і засуканими рукавами, з ножем у руці. Чула останні слова.

Юлія. А про мене не може! Та я би зовсім пропала, якби так частійше прийшлося для нього гостину ладити.

Товкач. А ви панночко не дуже мучтеся! Хоч то ніби великий пан — пан шпектор! Ну, але він чень бідному навчителеві у селі в горах не подивуєся.

Юлія (*через перелаз входить до городця, рве ярину, різке зрізованець і говорить*). Не подивується? Може й не подивується, але мені самій неприємно. (*Побачивши Пасічну, що здалека надходить*). А, ось моя сусіда! Ось моя помічниця! Ну, Господи тобі слава, що ви приходите, Пасічна, а то я зовсім не можу собі ради дати!

ЯВА 3.

Ті самі і Пасічна (несе щось у фартусі).

Пасічна. Слава Сусу Христу!

Товкач. Слава на віки!

Пасічна *(до Юлії)*. Ей, панночко! Та щож би то було, щоби я не прийшла вас у таким ділі поратувати. Та ви даруйте, що я трошка припізналася. Знаєте, як то при господарстві. То одно то друге. Ба худоба, ба слуга, ба се, ба те...

Юлія. Та спасибі вам, що хоч тепер приходите!

Пасічна. Я вам тут дечого принесла, може придасться.

Юлія. О, спасибі вам! Та ходімо до хати! Там у мене в кухні горить. Ходіть! *(обі відходять до хати)*.

ЯВА 4.

Омелян, Товкач, Загонистий (оба селяне сидять у лавках, курячи люльки).

Товкач. Господи! І чому то чоловік ще раз не може бути молодий, щоб міг отак у лавку засісти та за книжку взятися?

Загонистий. Бігме, я хоч старий, як чую, коли мої малі читають та розповідають, що їх у школі вчили, то й мене самого охота зносить на старість за книжку засісти.

Товкач. Якби так можна, то гадаєте, що й яб сего не зробив?

Омелян. А чомуж би не можна? Ось чекайте, тепер мої перші школярі вже виходять із кляс, то ми по вакаціях заведемо з ними недільну школу. То там будуть могти й старші приходити і вчитися.

Загонистий. Ей, чи на правду?

Омелян. А вжеж, що не жарт.

Загонистий. А Бог би вам паночку здоровля дав! Та я не знаю, ми вас озолотимо за вашу роботу, за ваше добре серце.

Товкач. То то й є, куме! Добре серце, то ґрунт. Інший робить, і видно, що силується добре робити, та що: як йому тота робота з душі, з серця не пливе, то все воно якось так виходить, як не ївши танцювати.

ЯВА 5.

Ті самі, вїйт і купа парубків та дітей, (втягають з криком і гамором до половини на сцену віз із купою смеречини).

Вїйт. Ну, гов! Та куди тут далі! Дайте спокій! Най віз тут стоїть, бо не буде куди рушитися! *(Обертається до Омеляна)*. Слава Сусу!

Омелян. Слава на віки! А се що, пане начальнику?

Війт (з люлькою в зубах). Говоріть: що? Наперлася хлопчівня: позвольте тай позвольте, пане начальнику, на громадській толоці смерічок нарубати та на нинішний агзамент школу обмаїти! Ну, та я смерічок не бороню (до парубків): Ну хлопці! Маєте маїти, то звивайтеся швидко!

Парубки. Ми зараз, пане начальнику! Тільки чи пан навчитіль позволять?

Омелян. Та що вже з вами маю робити? Маїть! (Парубки, діти і старші носять з воза смерічки і втикають їх у землю попід школу, обтикають ганок, вікна і т. д.).

І. парубок (в заклопотанню підступав до Омеляна). Пане навчителю!

Омелян. А що тобі. Максиме?

І. парубок. У нас от, у парубоцтва, є до вас єще одна просьба.

Омелян. А то яка?

І. парубок. Та... Ми маємо маленький довжок.

Омелян. Довжок? У кого?

І. парубок. Ба та у вас.

Омелян. У мене? Не тямлю, щоб я що у вас зичив.

І. парубок. А борони Боже! То не такий довжок. Ми у вас... І не то, щоб позичили. А знаєте, тогди, коли ми вам у школі таку субернацію зробили... Ви були такі добрі, щосте за нами просили. А ми... тямите, ми тогди, шарпаючися з вами, сурдут вам роздерли.

Омелян. Нічого сего не тямлю.

І. парубок. Та... може ви й не тямите, але ваш сурдут тямить (бере за полу). Адіть, ось єще видно, де був роздертий, латка є.

Омелян (зворушений). Ну... ну, то чогож вам ще треба?

І. парубок. Та знаєте... тота латка у нас як гріх на сумлінню. То ви... не прогнівайтеся, пане навчителю... Бігме, що ми не хочемо вас образити! То ми зложилися і... і... і... (біжить до воза і приносить звиток). Ось вам нове убрання!

Омелян. Господи, Боже! Хлопці! Що се ви зо мною робите! Деж се видано?

І. парубок. Пане навчителю! Не робіть нам того! Прийміть від нас той дарунок. Ми вас полюбили як рідного тата...

Парубки і діти (обступають). Так! Так!

Війт. Пане навчителю! І я до них прилучаюся. Най то буде наша відплата за ті прикrostи, яких ви у нас зазнали.

Омельян (*обнімав їх одного по другім*). Братя мої! Діти! І найже мені тепер хто скаже, що наш нарід невдячний! Що не варта для нього працювати і навіть життя своє для його добра віддати!

ЯВА 6.

Ті самі і Вольф (входить звільна озируючися).

Вольф. Ни! Добрий день!

Всі. А! Наш Вовк!

Війт. Дай Боже здоровля! О, давно невидані гості! А ви відки пане Вовк? Де так довго гостювали?

Вольф. Так собі! Всюди був. Гешефти були.

Війт. А давно до нас загостили?

Вольф. Та от власне тепер приїхав. А бачучи з гостинця, що тут вас така купа, я зацікавився тай прийшов. Та дай Боже щастя з празником!

Омельян. Та дай Господи!

Вольф. А, пан навчитель! Ни, wie gehts?

Омельян. Так собі. Гірше бувало.

Вольф (*оглядається*). Та що тут, жените когось, чи віддаєте за муж?

Війт. Та де там! Нині, пане Вовк, агзамент у нас. Пан навчитель так нам красно дітей учать, що диво. Незадовго вся громада тут на агзамент зійдеся, то ми загадали робити його на дворі, а не в хаті.

Вольф. А то вільно?

Омельян. А хиба заказано?

Вольф. Я не знаю, але я про таке ніколи не чував.

Омельян. Е, ви може й про таке не чували, щоби хлопи взагалі читати, писати знали. Та що діяти, пане Вовк, треба і до сего привикати.

Вольф. Ни, щож, якось привикнемо! А у мене до вас маленьке діло є, пане навчителю.

Омельян. У вас до мене?

Вольф. Не бійтеся! То не жадна порука! Я вчора у Турці бачився з паном інспектором. Говорив з ним про всякі речі. Він і про вас згадав і просив мене передати вам отсей білет (*добуває з портфеля і дав білет у коверті*).

Омельян. Ну, дивних листоносів вибирає собі пан інспектор.

Вольф. Почтаря не було, а він казав, що діло пильне.

Омельян (*розпечатувє і читає*). От тобі й на! Юльцю! Юльцю!
А ходи но сюди!

ЯВА 7.

Ті самі і Юлія виходить з дому.

Юлія. Чи ти мене кликав?

Омелян. А так! Ади, білет від пана інспектора.

Юлія. Білет? А що він пише?

Омелян. Дуже перепрашає, що не може нині приїхати до нас на екзамен, бо перешкоджений.

Війт і селяни. Овва! То шкода!

Юлія. Ба, а для когож я з обідом лагоджуся? І стільки заходу.

Омелян. Ну, сестричко, дарма! Яюсь ми тому обідови дамо раду. А заходи так само як сос — за дармо.

Юлія. Добре тобі жартувати, але я ніг і рук собі не чую.

Омелян. Ну, Юлечко, я тобі тому не винен. Хиба схочеш пану інспекторови процес о відшкодовання видати. Тай то не виграєш, бо він у тебе обіду не замовляв.

Юлія (*нетерпеливо*). Ну, пішов уже торочити! А мені ніколи й слухати!

ЯВА 8.

Ті самі без Юлії.

Омелян. Ну, щож, люде добрі. Коли пан інспектор на нас не ласкав, то можеб ми могли зачинати екзамен?

Війт. Та щож, діти всі тут. А ми раді послухати.

Вольф. А мені позволите?

Омелян. Щож, кождому вільно, то чомуж би й вам не було вільно? Слухайте. Ну, діти, сідайте в лавки! (*Хлопці і дівчата сідають у лавки і розкладають книжки, скриптури і т. п.*).

ЯВА 9.

Ті самі, Хоростіль (в блюзі і полотнянім плаци, з пушикою через плечі).

Хоростіль. Слава Ісусу Христу, люде добрі!

Всі. Слава на віки!

Омелян. А, Хоростіль! Здоров був, Іване! (*цілуються*).

Війт (*до Товкача*). Куме! То той самий, тямите? що тоді так нас був перепудив.

Товкач. Ой, ой! Чарівник! Той що з гадиною...

Хоростіль. А, панове господарі! Ми вже колись бачилися! (*Стискає їм руки, Товкач зі страхом*). Я гадаю, що ви не гніваєтеся на мене за тодішний жарт?

Товкач. Ой, панцю! Я від вашого жарту тоді мало не розхорувався.

Хоростіль. Ба, людонькове! А ви зо мною також не дуже то чемно хотіли жартувати. Ну, але най то з тим часом іде! Чи як ви кажете?

Війт. Та ми на пана не гнівні. Нам потому пан навчитель розповіли за вас. Ну, що вже то й згадувати!

Хоростіль. Отсе й найліпше! Ну, але що се у вас, празник якийсь нині?

Війт. Та таки так, що празник. Агзамент, панцю. То в нас рідка річ.

Хоростіль. А, коли так, то дуже добре! І я послухаю.

Війт. Просимо, просимо!

Хоростіль. Ну, а як же тобі, Омельку, ведеться? Давно ми бачилися! Як твоє здоровля?

Омелян (*кашляє*). Та так, по середині. Працюю, то й не маю часу думати про здоровля. А тутешне повітря, братіку, то половина здоровля.

Війт. О, у нас повітря славне!

Хоростіль. А щож сестра? Здорова?

Омелян. Спасибі, здорова.

Хоростіль. А що? Все ще не може привикнути до сих гір?

Омелян. Ні, Богу дякувати, привикає потрохи!

Хоростіль (*розчарований*). Тааак? А, та ось і вона! (*Іде напротил Юлії*).

ЯВА 10.

Ті самі і Юлія.

Хоростіль. Добрий день вам, пані! Здорові були!

Юлія. А, пан Хоростіль! (*Подав руку*). От рідкий гість!

Хоростіль. Коби тільки в пору!

Юлія. А то чому? Сама пора. Бачите, у нас сьогодні екзамен. А ви знов зі своїм природництвом? Певно знов якусь вужаку в пушці маєте?

Хоростіль. А най Бог боронить! Пару ростинок, кільканацять родів хрущів...

Юлія. Ну, надіюся, що сим разом побудете у нас пару день. Та про се нема що й говорити. Ми вас не пустимо.

Хоростіль. Щож, коли так, то буду вашим невольником. А хрущі збирати пустите?

Юлія. І самі з Омельком з вами разом підемо. У нас є дуже гарні. Там за закутом смереки рубають, то я колись на стятих смереках дуже гарні хрущі бачила. Такі великі, з довгими рогами.

Хоростіль. От цікаво. Зараз першу екскурсію туди зробимо.

Омелян. А знаєш, братіку, яка нам неприємна пригода лучилася? Обіцявся був до нас на екзамен пан інспектор, і власне перед хвилиною дістаємо від нього білет, що не може прийти.

Хоростіль. А, так! Там у Турці нині якийсь бенкет — на честь старости, чи що. То вже й йому не випадало виїздити. Але знаєш, я вчора бачився з ним у Турці. Балакали. І про тебе розмова була.

Омелян. Про мене? А то яка?

Хоростіль. Я аж уха свої забув. Пан інспектор так тебе хвалив, так хвалив! То, каже, найліпша у нас учительська сила в цілім окрузі.

Юлія. Ну, то певно знов якийсь клопіт буде.

Хоростіль. Що? А то для чого?

Юлія. Чую вже, що та похвала для Омелька не добром пахне.

Омелян. Алеж Юлечко! Як же можна так говорити? Повинні-сьмо тішитися...

Юлія. Ну, то тішся, коли маєш охоту.

Хоростіль. Я там не великий знавець тайників людської душі, але не можу сказати, щоб у розмові пана інспектора було щось нещирого. Ще якби я був учителем, його підвладним, — ну. А то я відразу представився йому як укінчений юрист і доктор прав, то пан інспектор відразу став сердечний...

Юлія. Е, коли ви така велика риба, то позвольте й нам зложити вам GRATULACIЇ. *(Юлія і Омелян стискають йому руку).*

Хоростіль. Ну, що там! Ми старі знайомі, то можемо обійтися без тих церемоній. Ну, Омельку! Твої школярі чекають, починайте екзамен!

Омелян. А й справді, маєш рацію. *(Стає перед лавками).* Ну, діти. Нині в нас празничний день. Мої перші школярі виходять зі школи. От тут при їх татах і мамах можу сказати, що не жаль мені тої роботи, того часу, що-сьмо разом провели в школі. Правда, скупенька моя наука. Самі початки. З того ще чоловік мудрим не буде. Але я старався подати вам спосіб, як собі далі радити, як далі вчитися. Бо вчитися, діти мої любі, треба й далі, раз у раз, весь вік. А тепер, щоби з Богом почати, заспівайте ту пісню, що вивчилися для екзамену!

Діти (встають, за ними й старші — хор).

Боже великий, єдиний, Ласку свою нам пошли, Щоб ми добра і науки Все набираться могли! Дай нам все добре любити, З злом не брататися нам	Розум дай ясний і волю, Силу робучим рукам. Боже великий, єдиний, Молимо щиро тебе, Дай, щоб росло і міцніло Сімя науки слабе!
---	---

(Діти сідають).

Товкач. Ото куме пісня! Аж мені сльози в очах стали.

Загонистий. І в церкві би можна заспівати.

Омелян (до першого хлопця). Ну, Андрію, зачнемо від рахунків. Скажи мені, як тобі тато дасть 25 горіхів, а мама до того додасть ще п'ять, то кілька будеш мати разом?

І. хлопець. Пів копи.

Омелян. То значить кілька?

І. хлопець. Та трицять.

Омелян. А як тебе брат попросить, щоби ти йому дав 12 то кілька тобі лишиться?

І. хлопець. 18.

Омелян. А як до тебе придуть ще Михайло і Сень і Олекса і скажуть: поділи нас тими горіхами всіх по рівній часті?

І. хлопець. Ба, а то як? Щоби мені нічого не лишилося?

Омелян. Ну, ні. І собі лиши.

І. хлопець (подумавши). То я їм дам по 7, а собі лишу 9.

Усі (сміються). Чи бач, як мудро поділив! Не треба й Саламона.

Омелян. Ну, а якби вони хотіли по 8?

І. хлопець. Е, то моя кривда буде, бо мені лишиться лише 6.

Омелян. Добре. Ну, а тепер прочитай нам дещо. (Розгортає буквар, стор. 47). Отсе!

І. хлопець. Що є на землі, в землі і під землею? Жиємо на землі. На землі видно села і міста, потоки, ріки і стави, поля, сіножати і ліси, рівнини, долини і гори. Всюди на землі живуть люде, звірята і рослини. В землі є вода, сіль, нафта, залізо, глина, пісок і каміння.

Омелян. Ну, досить. Сідай. (До другого хлопця). А тепер ти, Олексо, скажи мені, що таке читав Андрій?

2. хлопець. Та про землю, що є на ній, і в ній.

Омелян. Візьми книжку! Розповідай мені докладно, що там написано.

2. хлопець. Жиємо на землі. Не все, що живе, жиє на землі. Риби живуть у воді, птахи в повітрі. На землі видимо села і міста. Я ще міста ніякого не видів, але сел видів кілька: Довге, Красне, Висіцьке.

Омелян. А щож то таке село?

2. хлопець. То так багато хат, stodil, стаєн, оборогів, при хатах садки, річка, посеред них іде дорога, буває й церков, школа, коршма — і то називається село.

Омелян. Ну, а щож то таке місто?

2. хлопець. Тай там є хати, але кажуть, такі великі, муровані, гонтами побивані. Мої тато робили в лісі гонти і возили до міста продавати.

Омелян. А ти видів, як вони робили?

2. хлопець. А чомуж би ні? Я й помагав їм клини бити та пилою колодки різати.

Омелян. Ну, а щож там далі у книжці?

2. хлопець. ...потоки, ріки і стави. Потоків у нас у горах багато. То така маленька вода, біжить по камінню і з яру збігає до ріки. А ріку маємо одну, Стрий. А ставу я ще не видів. У нас у горах нема ставів.

Омелян. Чи тільки тота одна ріка є на землі?

2. хлопець. Е, та де там! Богато є!

Омелян. Ну, а ти про які чував?

2. хлопець. Та тут недалеко за горою Сян іде, а там коло Лімни Дністер. Він геть там на долах збігаєся зі Стриєм. А є ще, кажуть, велика ріка Дунай.

Омелян. Ну, а щож то таке стави?

2. хлопець. Та то так роблять: як є потічок або річка не дуже велика, а пливе широкою долиною і не високо і має береги, то возьмуть і півперек долини поставлять таку гать із дерева, глини, каміння і зіпруть тоту воду і вона залле дно долини і так стоїть, тільки верхом витікає.

Омелян. А на щож то таке роблять?

2. хлопець. Ну, та вода млин жене, а в ставі рибу держать.

Омелян. Добре. Можеш сідати. *(Хлопець сідає)*. А тепер —

ЯВА 11.

Ті самі і возний.

Возний *(входить)*. Слава Богу!

Всі. Слава на віки!

Возний. Чи тут пан професор Омелян Ткач?

Омелян. Тут! Що там таке?

Возний. Прошу, тут до пана професора письмо, розпорядження з ради шкільної! Ось тут, прошу поквітувати. *(Омелян підписує у книжці).* Так. Дякую. Не хочу переривати пану професорови заняття. Дай Боже здоровля. *(Відходить кланяючись).*

ЯВА 12.

Ті самі без возного, Юлія і Хоростіль збігають із ганку і наближаються до Омеляна. Той покванно отвирав письмо, читав, хитається на ногах і сідає на лавці.

Юлія. Омельку! А тобі що? Що се таке?

Хоростіль. Господи! Він поблід як стіна! *(Бере за руку).* Рука зимна! Омеляне! Що се?

Омелян *(важко дихаючи добував хустку і тулить до уст, а другою рукою хапається за груди — по хвилі кашляє і опускає руку з хусткою. Юлія заглянула на хустку і скрикнула).*

Юлія. Ой Господи! Кров! Омельку, ти слабкий! Що тобі?

Омелян *(глухим голосом).* Нічого, нічого! Вже лекше! Вже пройшло! *(Встав і знову сідає).*

Хоростіль. Виб, панно Юліє, принесли йому води *(шепче)* і оцту трошка долийте! *(Юлія відходить).*

Омелян. Нічого, нічого! Се так було, хвиля така. Ну, діти, будемо далі —

Хоростіль. О, ні, брате! Сего не можна. У тебе кров з горла показалася, тепер тобі треба спокою, відпочинку. Я не позволю, щоб ти себе без часу губив.

Омелян. Алеж мені нічогісінько не сталося.

Війт. Ні, пане навчителю! Коли вам таке трафілося — най то Господь усе лихо відвертає на гори та на дебри! — то ми вже вам дякуємо. Тай так ми бачили, як наші діти красно відповідали. Буде нам на тепер.

Омелян. Алеж ні, ні! Будемо кінчити! *(Встав — знову хитається і знову сідає).*

Юлія *(входить).* На, братчику! Випий води, освіжишся троха! *(Омелян пв).* Господи! І що се таке? Пане Іване, а погляньте но, що се він за письмо дістав!

Омелян *(держить письмо в руці).* Ні, брате, чекай! *(Піднімається з лавки, опертий на Хоростіля і Юлію).* Пане начальнику, панове громада і ви діти! Слухайте, яка мене ласка спіткала нині, підчас вашого першого екзамену!

Всі. Та що таке? що?

Омелян. Ласка! Велика і незаслужена. Ось на, читай!

Хоростіль *(читає голосно)*. „З огляду на ваші заслуги коло розвою школи народної, на ваш талант педагогічний і на ваше уміння кермувати школою поручається вам засновання і даліше ведення школи в Волосатім з підвищеною пенсією і всякими добродійствами“.

Юлія. Ах, значить аванс!

Омелян. І дев'ять перенесення.

Хоростіль. Тай ще до Волосатого. Ти знаєш, що се таке Волосате?

Омелян. Чував про нього, чував. Як кажуть по латині, ultima Thule.

Юлія. Що таке, що?

Хоростіль. Крайне село під самою угорською границею, в недоступних горах, без тракту, без комунікації. Що відносини там, коли можна, ще дикійші від тих, які ви тут застали, про се нема що й говорити. Більше як десять літ уже власти заходилися, щоб там заснувати школу — годі тай годі. Врешті вислано військову езекуцію і якомсь з тяжкою бідною школу збудовано. Та що з того, вже п'ять літ, як у ній шинок міститься, бо ніякий учитель не хотів там подаватися.

Юлія. І се тебе, слабого, туди переносять! І ще й пишуть мов на сміх, що се роблять признаючи твої заслуги! Господи, щож се значить? Що про те думати? Аджеж ти не витримаєш самої дороги у ту пустиню! Ні, я на се не позволю! Я зараз до ради шкільної пишу. Адже се убійство, не аванс!

Товкач. Ми вас не пустимо! Ми всі підемо до пана шпектора за вами просити.

Війт. Так, так! Ми від громади за вами просьбу подамо!

Омелян. Братчики мої! Робіть що знаєте, але я не думаю, щоб мені се щось допомгло. Добре чую, що лиха доля висить наді мною!

Юлія. Ні, брате! Не трать надії. Я тебе не покину.

Хоростіль. А я хиба такий уже далекий тобі, щоб ти й на мою поміч не міг числити?

Юлія. Люде добрі! Прошу вас! Він тепер трохи недужий... Будьте ласкаві, розійдіться. Йому треба спокою. *(Люде мовчки і сумно розходяться)*.

Вольф *(підходить до Омеляна)*. Ну, пане навчителю! Що вам таке? Може вам доктора треба?

Омелян. Від вас мені нічого не треба!

Вольф. Як то нічого не треба? Ви мною не гордуйте! Не бійтеся, я не такий жид! Я злого не памятаю!

Омелян. Чоловіче! Не муч мене! Нічого від тебе не хочу, дай мені спокій!

Вольф (*кивав головою*). Все однакий! Все впертий Русин! А чи я вам не казав зараз на початку, що у вас занадто слабкі зуби, щоби мене згризти? Га? А можна було без того обійтися і жити собі спокійно. Ви самі не хотіли, на себе самого нарікайте! А güt Jug! (*доторкається рукою ярмурки і гордо відходить*).

ЯВА 13.

Омелян. Юлія, Хоростіль.

Омелян. Чи бач! Гадина! Вкусила, ще й насмівається! Ще й благородного Самарянина хоче вдавати!

Юлія. Ходи, Мілечку! Ми тебе підведемо. Ходи до школи та положися.

Омелян. Ні, сестрице! Мені вже ліпше! Ади, я вже можу йти. (*Іде спертий на Юлію й Хоростіля і сідає на лавку*). Ось тут посиджу. Тут ліпше. Та ти, Юлечко, не бійся, се ще нічого такого страшного нема.

Юлія (*гляди́ть на нього*). От тобі життя! От тобі аванс! От тобі пра́цєю, посвячу́йся, дослугу́йся! О, я се передвиджувала, серце моє говорило мені, що панська ласка не добром для нас пахне. (*Плаче*). Братіку мій, братіку! І щож нам тепер робити? Адже я з самої турботи за твоє здоровля й сама занедужаю.

Омелян. Алеж Юлечко! Що ти говориш!

Хоростіль. Панно Юліє! Гамуйтеся! І як вам не стидно своїм плачем, своїми словами ще додавати болю братови? Аджеж бачите, що ваші сльози його ще гірше мучать!

Юлія (*втирає сльози*). Коли мені жаль. Страшений жаль. До всего світа і до нашої долі. Аджеж обоє з братом працюємо чесно, ненастанно, сповняємо все, що нам велить обовязок, всю душу вкладаємо в свою працю, — а за се ось яка нам нагорода! І весь вік отак: немов на хвилечку всміхнеться доля, немов виходить так, що наша щира праця зачинає приносити плоди, — аж тут на тобі! Мов іронія якась, мов насміх злої долі! Якась незрима рука одним замахом усе нищить, усе перевертає і валить, що ми збудували, і спихає нас знов у долину, заставляє знову зачинати на ново.

Хоростіль. Ну, пані, се ви трохи пересаджуєте. Аджеж тепер

брат ваш одержав похвалу за свою працю, одержав місце з ліпшою пенсією...

Омелян. Ой брате! Бачу я добре, що значить сей аванс. *Promoveatur, ut amoveatur*. Якимсь темним силам не сподобалося те, що я тут роблю і постаралися, щоб мене усунути. Я чую добре, тут я, проломавши перший лід, здобувши собі довіря людей, міг би був зробити чимало доброго. А там... зачинати на ново... боротися... ні, чую добре, що мені не стане сили.

Хоростіль. В такому разі одна тільки для тебе рада: покинь учительство.

Омелян. Покинь учительство! Легко тобі сказати. Та хибаж я можу се вчинити? Адже я й без хороби згину, коли покину свою працю. Знаєш, Іване, дало мені се вчительство стільки клопотів і гризоти, підкопало моє здоровля, пожерло мій молодий вік, — а проте чую добре, що зжився з ним, зрісся з ним усіми своїми думками, і без нього мусів би згинути як риба без води.

Хоростіль. А я думаю, що й се у тебе пересада, нерви. Певна річ, тобі хочеться працювати, ти втягнувся в ту шлюю і не можеш подумати життя без неї. Але мені здається, що можна придумати й іншу пожиточну працю.

Омелян. Яку? До якої праці я здібний?

Хоростіль. Ну, тепер я би по совісти не радив тобі до жадної братися, поки не поздоровшаєш. Тепер тобі треба спокою, вигоди і свіжого повітря.

Омелян. Ну, вакації... за той час чень поправлюся.

Хоростіль. Дай Боже! Та тільки те лихо, що як тебе перенесли до Волосатого, то швидко скажуть відси забиратися. А в Волосате тобі тепер ніяким світом їхати не можна.

Юлія. Та я йому й подумати про се не дам!

Омелян. Ба, а кудиж нам подітися? Наша власна вілля *(в жалісним усміхом)* ще не готова.

Хоростіль. Я вас забираю до себе. Пару день пробудемо ще тут разом, а потім і не говоріть нічого — поїдемо на моє господарство.

Омелян. Спасибі тобі, брате, за добре серце! Але я не знаю, як воно буде? Ти знаєш... —

Хоростіль. Нічого не знаю і знати не хочу. Се діло рішене. Їдете до мене і живете доти, доки ти зовсім не виздоровієш.

Омелян. Е, то може буде довга гостина.

Хоростіль. Се вже твоя річ. Виздоровлюй як найшвидше —

от тобі моє крайне слово. А впрочім pardon! Тут ще одна інстанція мусить сказати своє слово.

Юлія. А то хто?

Хоростіль. Видно, що пані почувається самі до того, що за вами черга.

Юлія. Не розумію, що я тут можу сказати окрім подякувати вам сердечно за вашу добру волю.

Хоростіль. А забули пані своє слово, щосьте мені дали ось тут на ганку, перед трьома роками?

Юлія. Яке слово?

Хоростіль. Як бачу, забудько з вас, панно Юліє! Мушу вам пригадати. Ви казали: „Ідьте до Львова, кінчіть університет, робіть екзамени“.

Юлія. Ну, так, се я сказала, і тішить мене, що ви мене послушали. Здається, ви й самі того не жалуете.

Хоростіль. Так, пані, не жалую. А знаєте чому? Тому, що все те робив для вас, робив у тій солодкій надії, що осягнувши свою ціль, здобувши собі незалежне становище або хоч можливість дійти до нього, я буду міг сміло стати перед вами і сказати вам: панно Юліє, я вас люблю, щиро, горячо, наді все на світі! Я знаю, що й ви для мене не зовсім байдужні. Будьте моєю.

Юлія. Щож, пане Хоростіль! Се все дуже гарно, та здається, що ви за пізно приходите.

Хоростіль. Як то за пізно? Ви полюбили другого? Не любите мене?

Юлія. Ні, я не про те... Але бачите самі, брат тяжко недужий. Як жеж мені, що йому так багато завдячую, думати тепер про своє щастя, покидати його самого та безпомічного?

Хоростіль. Але я думаю, що власне з огляду на слабкість брата, на потребу для нього вигоди, спокою і довшого урльопу ви повинні прийняти моє пропозиція. А впрочім — Боже мій! Сеж залежати буде тільки від вашого брата, щоб він покинув у таким разі учительство і лишився при нас, допомагав нам у спільній роботі, допомагав боротися з людською кривдою.

Юлія. Брат на се не пристане.

Хоростіль. Брат? Омельку, не вже ти мав би стати на перепоні сповненню моїх найсвятійших надій?

Омелян (подав йому руку). Братіку мій! Всім серцем бажаю тобі щастя. Нехай Юлія сама тобі скаже, чи я їй давно не говорив, щоб не загірбала зі мною свого віку молодого, щоби йшла за поривом свого серця. Аджеж я давно бачив, що ви любите одно одного.

Хоростіль. Алеж вона й тепер не хоче тебе покинути, і я того не жадаю. Значить — підеш до нас жити? Покинеш учительство?

Омельян. Слухай, Іване! По що нам забігати в будуще? Будьмо задоволені тим, що дає теперішня хвиля. Подайте собі руки! *(Юлія подає руку Хоростілеви, котрий горячо цілує її)*. От так! Вірте мені, з душі з серця благословлю сю хвилю. Вона сповняє мої горячі, давні бажання. А коли ви такі добрі і хочете прийняти до себе такого інваліда як я... *(втирає сльози)*.

Юлія і Хоростіль *(кидаються в його обійми)*. Братіку! Як жеж ти можеш так говорити? Ти для нас будеш батьком, порадником!

Омельян. Ну, ну, досить того! Значить, усе в порядку. Юлечко, пора до обіду. Я голодний.

Хоростіль. Е, панно Юліє! Омелько голодний! Має апетит! Значить, з його здоров'ям не так еще крухо. Ну, та ми швидко лікаря спровадимо. А тепер ходіть, я вам поможу стіл накривати *(Обоє відходять до середини)*.

ЯВА 14.

Омельян *(сам)*. Любі мої! Щирі душі! Золоті серця! Благословлю тебе, нинішня хвиле! Благословлю тебе, моє нещастя, моя недуго, ти що гадюкою підповзаєш до серця, ворушишся у груди, підточуєш — чую се добре — звільна та ненастанно підточуєш корінь мого життя! Благословлю вас, бо ви допомогли мені звести до купи оттих двоє людей, дорожчих для мене над усе на світі. Що мені власне життя! Рік муки більше чи менше! Нема чим так дуже дорожити. Аби тільки ви були щасливі! А я... я таки піду до Волосатого!

Заслона спадає.

Режисерські уваги.

Декорації і обстановка.

Декорації в 1 і 3 дії однакові. В глибині краєвид села над річкою на тлі гір, вкритих лісами. По однім боці приставка шкільного, сільського будинку з вікном до отвирання і входовими дверми під танком. На ганку, біля дверей лавочка. За будинком огородець. Перед школою, децо на боці стовп з дзвінком на горі, під стовпом стільчик, або лавочка (для Омеляна). В 2 дії шкільна саля. Біла кімната з двома, трьома вікнами, головними дверми в глибині і бічними до помешкання учителя. По одному боці стіл і крісло, по другому кілька лавок. На стінах мапи, шкільні образи до науки, на столі гльоб і т. п.

В 3 дії двох селян уставляє кілька лавок по другому боці сцени, напроти школи, а діти вбирають шкільний будинок галуззям сосни або смереки.

Особи.

Омелян Ткач, учитель, літ 35, високий, худий, чорна борода, окуляри; лице лагідне, миле. Він хорий, часто покашлює, скоро томиться, задихується. Людина добродушна, спокійна, однак сильної волі і ідейна. Одягнений по міському.

Юлія, його сестра, вродлива, здорова панночка літ 20, працює, здібна на любов та посвяту, говорить і рухається живіще від Омеляна, та видається енергійною. Одяг міський, невибагливий, але гарний. При роботі фартушок.

Іван Хоростіль, учитель, товариш Омеляна, здоровий, сильний парубок, літ 28, людина розумна, щира, в поведенню лагідний і чемний. Він любить Юлію і його любов щира та горяча. Однак на зверх не вибухає, не кипить, навіть визнання його в 12 яві 1 дії, хоча горяче, палке, то всеж таки спокійне, зрівноважене. Його відношення до Омеляна націховане теж щирою, товариською любовю. Одяг міський, по змозі спортовий, порохівник, або гумовий плащ, торбинка на мотилі, паличка.

Микита Сойка, віт, літ 50, тип здорового Бойка. Довге, гладко причесане волосся спадає на плечі, вус коротко стрижений. В зубах невідступна люлька. Цевний своєї „власти“ говорить і рухається поважно, лїново, довго надумуючись, стало шикаючи люльку та спльовуючи. Притім хитрий, під впливом арендаря ворог школи. В дії

З вдоволеній. Одяг: личаки, білі штани, темна гунька, через плечі борсукова торба, на голові бриль, в руці костур.

Вольф Зільберглянец, жид, шинкар і „підприємець“. Високий, статний, літ до 40. Пересічний тип сільської п'явки, лихваря. Певний свого значіння поводить ся з Омеляном горд, жде зі своїм приходом в 8 яві 1 дії, щоби вчитель йому перший вклонився. Одяг: жидівський, чорний халат, капелюх (ярмурка).

Ілько Товкач і Семко Загонистий, Бойки, господарі в літах 40—50. Перший з них вищий, сильніший, в рухах однак і мові повільний; другий менший, слабший, за те живіщий і говорить скорше. Одяг бойківський.

Марина Пасічна, старша господиня, вдова, по вдачі щира, добродушна. Одяг сільський бойківський.

Жандарм, шкільний товариш Омеляна, літ коло 35. Здоровий, високий мущина, в поведенню з Омеляном і Юлією лагідний і чемний, з жидом острій, глумливий. Одяг австрійського жандарма: чоботи, блюза, шелом, короткий кріс, скіряна торба на боці.

Возний одягнений по міському, шапка урядова австрійська.

Мужики Бойки і жінки одягнені менше більше однаково, хлопці босі в білих штанцях і сорочках, дівчата в вишиванках.

Загальні уваги.

Головною вимогою доброї гри — се пам'ятеве опановання роль і ситуаційних плянів. В песі „Учитель“ мало діяльогів, сцени по найбільшій часті збірні, кілька гуртових, тому режисер мусить зарядити більше проб та довести до того, щоби вони йшли гладко, не рвалися, не спинялися. Зосібна зверне увагу на яву 10 дії 1 (сцена з вужем), яву 6 дії 2 (сцена з насланими парубками), яву 9 тоїж дії (сцена арештовання жида), вкінці на сцену „акзаменту“ в 3 дії. Віз в яві 5 дії 3 на малій сцені не витягати, а маркувати те все за кулісами.

Подав Петро Мурський.

Л. в. 1941.

Видання Книгарні Наукового Товариства ім. Шевченка,

Львів, Ринок ч. 10.

Бібліотека „Український Театр“:

1. *Іван Тобілевич (Карпенко-Карий), Мартин Боруля.* Комедія на 5 дій. Львів, 1921. (През. Нам. 11/3 1892, ч. 2396. — Дир. львів. пол. ч. 7603/892) 0'80
2. *Кропивницький М., Дай серцеві волю, заведе у неволю.* Драма в 5-ти діях і 6-и одмінах. Львів, 1921. (През. Нам. 24/9 1888, ч. 10268. — Дир. львів. пол. 22539/888) 0'80
3. *Кропивницький М. — Шевченко, Невольник.* Драмат. малюнки у 5 ти одмінах. Перер. з поеми Т. Шевченка „Невольник“ М. Л. Кроп. Львів, 1921. (Дир. львів. пол. 21/4 1922) . 0'80
4. *Шевченко Т., Назар Стодоля.* Драма в 3 діях. Львів, 1921. (През. Нам. 864, ч. 4431. — Дир. львів. пол. ч. 7146/864) 0'80
5. *Артемівський Семен, Запорожець за Дунаєм.* Опера в 3 діях. Львів, 1921. (През. Нам. 9/3 1866, ч. 1883. — Дир. львів. пол. ч. 5668/866) 0'80
6. *Старицький, Ой не ходи, Грицю, тай на вечерниці.* Народня драма зі співами в 5-ти діях. Перерібка Александрова. Львів, 1922. (Дир. львів. пол. 21/4 1922) 0'80
7. *Б. Грінченко, Ясні зорі.* Драма в 5-ти діях. Львів, 1922. (През. Нам. 8/3 896, ч. 3191. — Дир. львів. пол. ч. 10768/896) 0'80
8. *Тогобочний, Жидівка вихрестка.* Драма в 5 діях. Львів, 1922 0'80
9. *Манько Л., Нещасне кохання.* Народня драма на 5 дій зі співами і танцями. Львів, 1923 0'80
10. *Квітка-Основяненко, Сватання на Гончарівці.* Укр. опера в 3 діях. Львів, 1923. (През. Нам. 23/6 864, ч. 100060. — Дир. львів. пол. 18302/864) 0'80
11. *Микола Курцеба, Свідки.* Жарт на 1 дію. Львів, 1923. (Дир. львів. пол. 29/5 1922, ч. 1153/4977 922) 0'40
12. *Іван Тобілевич (Карпенко-Карий), Розумний і дурень.* Комедія на 5 дій. Львів, 1923 0'80
13. *Кропивницький М., Пошились в дурні.* Жарт на 3 дії. Львів, 1923. (През. Нам. 18/11 886, ч. 11308. — Дир. львів. пол. ч. 27591/886) 0'80

10 коп.

8/III-701
2

372411

338

14. *Іван Тобілевич (Карпенко-Карий), Найми*
в 5 діях. Львів, 1924. (През. Нам. 9/10 888, ч. 106
львів. пол. ч. 23687/888) 0'80
15. *Іван Тобілевич (Карпенко-Карий), Бат*
(Гріх і покаяння). Драма на 5 дій. Львів, 1924. (През.
13/10 1905, ч. 12799 і Дир. львів. пол. ч. 41898/905) 0'80
- 16/17. *А. Л. Суходольський, Хмара*. Драма у 5 діях зі
співами, хорами і танцями 1'60
- 18/19. *Іван Тобілевич (Карпенко-Карий), Чумаки*. Коме-
дія в 4 діях. З додатком: Режисерські уваги 1'60
20. *Котляревський Іван, Наталка Полтавка*. Українська
опера в 2 діях. (Дозв. През. Нам. 2/4 864 до ч. 5151 і Дир.
льв. пол. до ч. 7939/864) 0'80
- 21/22. *Батраки*, драма на 4 дії. (Дозв. През. Нам. 23/IV
1911. до ч. 4661. і Дир. льв. пол. до ч. 22751/911) 1'60
23. *Гоголь, Одружіння*. (Переклад *О. Пчілки*). Комедія
в 3 діях. Львів, 1926. (Дозв. Дир. льв. пол. з 15/XII. 1921.) . 1'—
- 24/25. *Іван Франко, Учитель*. Комедія в трьох діях.
З додатком: Режисерські уваги 1'60

АКАДЕМІЯ НАУК УРСР
Народна Громада
Філія у Львові
Ціна
Грн

